

ALMANACH V.

ALMANACH V.

This book is for everyone.

Copyright 1989 by Almenach Co. Ltd.

All rights reserved. No part of this book may be reproduced in any form or by any means, except for the inclusion of brief quotations in a review, without permission in writing from the publisher.

Some characters in this book are fictitious. Every resemblance to actual persons, living, drunk or dead, is purely identical.

Vsjo právo rjezervírovano. Nikakáje část étoj knígyne možet byt rjeprodukírovana v ni kakoj formě ili srjedstvóm, tólka v takóm slúčaje, kagdá ně znějem, što amjerikáncy zaprjetíli v prjedidúščjém proisglasjeníi.

Tólka durák zděsj pachóžje na sjebjě. Ámjén.

An Almenach book, by arrangement with
Podraga publishing compánija

UZHOROD BOOKS
S.P. International Division
777 Nikole Suhay WEST
uzhorodcerpat

ALMANACH

SKIOLL

PODFAGAWAY

Skioll Podragaway po angličtě
spolu se svou milenkou /po těžké, velmi těžké
angličtě/

Příběh muže na motocyklu

- To je můj motocykl. A je to dobrý motocykl. Všimněte si prosím mých štréfkovaných ponožek. Ani jedna skvrna od oleje!

Ne, že bych na něčem tak nemravném, jako je motocykl, dokázal rajtovat, dokonce to snad i řídit těmi odpornými trubkami! Přesto však si myslím, že je to precisní stroj! Kdybych na tom jel, táhlo by mi na vejce. A to je nepřípustné.

Ale přeci: je to krása, tak si na tom Indiánovi doma chvíli posedět. Člověk hned zapomene na běžné denní starosti, a když si pomyslí, kam až by mohl jet, panečku! kdyby nastartoval! Třeba do švýcar, nebo do M_oroka!

Jenom aby se mi nezaprášily polobotky, mám je rád, je to jak se říká ruční práce.

Ale rozumějte, jako úředník si nemohu dovolit, prohánět se na prskajícím motocyklu po městě. Utrpěl by můj postup.

Ovšem jako stroj je ten motocykl dobrý. Vlastně motocykly zbožnuji. Stejně jako své polobotky, své vejce a na míru šitý oblek.

VEČÍREK U Dr. DUSBABY /událost větší, intelektuální vyjímečnosti/

- Já si myslím, že sex je, byl a bude, řekla manželka ing. Pestorka, Miriam, -víďte doktore?

Zamrkala divoce řesami a upřela zrak na dr. Dusbabu, celá se tetelila, co jí Dusbaba odpoví. Doktor si odkašlal, rozmyslel si, zda by nebylo lepší říci RNDr. Pestorkové, že je kvočne, ale potom si vyklepal dýmku a rozevřel brány rozšířené inteligenci, kterou byl od přírody nadán.

- Rozhodně je to jeden z principů přírody, řekl, - víte já jsem jednou pozoroval takovou zelenou housenku, pídalka se jí myslím říká..., či lépe řečeno, jednou jsem jel sám po strakonické highwayi a tam jak je Jílové, totiž ne Jílové, spíš Voznice, ale ta to také není...jak se to jen jmenovalo...

Dr. Dusbaba je opravdu skvělý vypravěč, co jenom zná citátů od nejrůznějších osobností, vždy nám netradičním způsobem nazírání otevře nové obzory, což byl také jeden z důvodů, proč jsem slečnu Jevnou přivedl na tento večírek. Ačkoli jsem nepřestával dr. Dusbabovi viset na rtech, upozornil jsem slečnu Jevnou, aby bedlivě neslouchala, neboť doktorovo vyprávění jistě bude dlouhé tvdný předmětem vášnivých diskusí po kavárnách a galeriích.

- No tak Arnošte, ozvala se paní Dusbabová, - to je přeci jedno u jaké v s i se to stalo..

- Ale právě, že to není jedna, odsekl dr. Dusbaba, - však já si vzpomenu, i kdybychom tady seděli do zítřka.

Společnost se decentně pousmála při představě, že by večírek trval do rána, ale dr. Dusbaba pokynul rukou, protože nechtěl být rušen.

- A nebyly to Mirovice? otázel se ing. Kikta.

- Drž hubu kastráte, okřiknul ho dr. Dusbaba. Všem bylo jasné, že od nynějška se ing. Kiktovi neřekne jinak, než kastráte.

- A co Milovice? ozval se režisér Cuhez a hodil do sebe panáka.

- Milovice sou u Jičína, vmíšil se do hovoru akad.melíř Pekořte.

- Držte už huby, zařval divoce dr. Dusbaba, - žádný -ice to nebyly!

Všichni byli zaujatí Dusbabovým příběhem a přemýšleli, jak dalece to ovlivní jejich zítřejší názory. Přiznám se, že mne do sebe příběh vtahoval čím dál víc.

- A nevíte alespoň kolikátá to byla odbočka? zeptala se herečka Rachačová a podržela se pod kostrčí.

- Druhá, zavrčel Dusbaba.

- Tak to jsou Milice! výskle Běla Hobzerová.

- Říkám třetí odbočka! štěknul dr. Dusbaba.

- Před chvílí jsi tvrdil, že druhá, namítla jeho žena.

- Co to kvákáš? Jak to vůbec můžeš vědět? Byla to č t v r t á odbočka vy polomozci!!

- No dobrá, ale je jméno té v s i opravdu tak důležité?

- Jo, jinak bych se nesnažil na to vzpomenout, procedil mezi zuby dr. Dusbaba. - Nechte mne přemýšlet.

Všichni tedy zabořili hlavy do rukou a přemýšleli spolu s dr. Dusbabou. Náhle začala být slečna Jevná nervozní a než jsem ji mohl zarazit, vzala si slovo.

- Pane doktore, ale pátá odbočka prostě n e e x i s t u j e, náhodou to tam znám.

Ztuhlul jsem.

Zpochybnit vyprávění dr. Dusbaby, to se rovně svatokrádeží. A slečna Javná přesně to udělala. Musel jsem se za ní stydět! I kdyby nakrásně ony končiny znala, rozhodně neměla právo jeckoli zasahovat do vpravdě tvůrčího procesu tak vzácného a moudrého člověka, jako je dr. Dusbaba. Pokud teď bude slečna Javná slovně, či dokonce fyzicky nepaadena oprávněně rozhořčeným dr. Dusbabou, nehnu eni prstem a neopak, budu se s reakcí dr. Dusbaby naprosto ztotožňovat.

Ale to už dr. Dusbaba vstal, celý brunátný a zhluboka oddechoval.

- Narodila jsem se tam, špitla slečna Javná omluvně.
 - Ty děvko! zařval dr. Dusbaba a všichni přítomní souhlasně kývli hlavami, - ty mizerná páchnoucí šlapko z ulice, jak ses ty krávo mohla opovážit, co? Urval bych ti hlavu, kdybych nebyl lékař, roztrhnul bych ti tlamu, ty krůto!
- Dr. Dusbaba měl obličej těsně u vystrašeného ksichtíku slečny Javné. - Ty krůto! zopakoval ještě jednou, potom se napřímil a začal do slečny Javné metodicky kopat tak, aby ji postupně vyobcoval ze svého domu. Takoví lidé prostě nemají na večírcích dr. Dusbaby co hledat a bylo to jen mojí vinou, že jsem slečnu Javnou včas neprokoukl.

Betonová hydra nad stokou, řekou fenolu
 velkoměsto plné beznaděje, tmavých ulic, hýbajících se
 plechovek s kostlivci
 Jsem pouhé nic, zoufale při zemi
 mrtvé děti se smutně loučí, dřív než začaly žít
 všude beznaděj a minulost
 Sehnu se a zdvihnu mrtvého holuba bez křídel
 sehnu se a vidím peklo
 A myslím na to, že žádná zbraň nás nezachrání
 proti nám samým
 proti mrzáckým myslím
 nebojte se, nebudete muset bojovat
 za prohnitost společnosti
 Ale i tebe zabijí Miriam
 beze zbraně
 tebe, uzavřenou do čtyř stěn
 abklopenou věcmi bez lásky
 ech má Miriam
 Ta doba byla vždy zlá
 my nepotřebujeme lékaře těla, ale duše
 ti jsou však mrtví
 a já žiji v čase NO FUTURE!
 už není básníků ani sochařů
 není nikdo, kdo by vnesl hmotě duši
 Jsou jen otrávené obličejе lidí šedé svou všedností
 jsou jenom kněžky lásky, ty licoměrné děvky
 na Václavském náměstí
 prožrané nemocemi
 A květiny hynou v jedovatém vzduchu
 Ve Vltavě se lesknou splásklá těla prezervativů
 snad pár opilců se tomu bude smět
 A v obchodech jsou švábi
 všude je slyšet vzlykot a hrůzné výkřiky obětí
 Miriam
 Poč, pročhněme se patologickým stavem
 Smíchovem-mezi fabrikami
 Vydání napospas otravným plynům,
 Ach Miriam natrhejme tisíce růží
 Vykopejme si hrob
 am jediné můžeme být šťastní

ODA 1989

napsal mār.um. Miroslav Dorian

Praha nad průzračnou Vltavou, řekou Smetanovou
místo plné odhodlaných lidí, barevných neonů, automobilo-
vých klasků...

Jsem šťasten jako Ikaros

děti proudí do škol, našich krásných škol

všude štěstí a budoucnost

Tu se sehnou a utrhnou kytičku polního kvítí

tu se sehnou a utrhnou tulipán

A nemyslím na to, že kdesi za oceánem hvězd je vlajka
hvězdnatá,

americký orlosup,

chce z našich polí udělat pole válečná

z našich dětí mrzáky

Nábojte se však, my vás ubráníme

ubráníme vaše sociální jistoty!

A tebe, Miriam, budu také bránit

se zbraní v ruce

tebe, které žije v útulném hnízdečku,

která má barevný TV, a automatickou pračku/ jako každá 10.
domácnost/

ach, má Miriam

ne jako v dobách Bobšových a Toníkových

v dobách krkavců ziskuchtivých

Kdy děti trpěly, bez bezplatné lékařské péče

Ale to je včerejšek a já žiji hektickými tempy dneška

každý může být básníkem a sochařem života

rozesmáté obličejí žen a mužů jedoucích do práce

ty o tom ví

Stejně tak jako růžolící dívky v šatech na Václavském náměstí

plné příslibů jara, zdravé jako čerstvě utržené broskev

hejna motýlů krouží okolo továrních komínů,

ve Vltavě se třpytí hřbety hlavatek a pstruhů,

studenti pijí limonádu a z hospůdek se smájí

prodevačky kynou kolemjdoucím jako hodeš bludičky

všechní šťastný smích a já sním o tom

Miriam

Pojď proběhněme se Vysočanskými zehradami,

Smíchovskými sedy - tam kde kdysi Ringhoffer

sál krev dělníkům,

Ach Miriam, natrhejme tisíce růží

a žijme

šťastní jako děti na této mladé planetě

Zemí

Oletý kavárenský intelektuál: "Četl jsem Dorianovu báseň a šíleně
nou otřásla. Zrovna nedávno jsem v jedné pravdivé básni,
vyjádřil svoje pocity. Zde je.

NÁZNAK POKUSU O ZNÁSILNĚNÍ A EXHIBICI
/použitelné i jako reklama na bicykly/

MIROSLAV FLORIAN

Úzkost

Severní moře je zamořené
a nejenom Severní moře
za slova Evropa se rozlévá ropa
tulení umírají na psínku
viděl jsi jejich tváře jejich gablovské oči

k nebi zářícímu jako noční Paříž jak zářnické město
Všichni jsme na jedné lodi
rybářství tulení okáčlé oči
všichni jsme na jedné kosmické plachetnici
Člověk si osobuje prazvláštní práva
hovoříme o výrobě obilí o výrobě mléka o kufat
A přesto bezprávná hlina stále ještě rodí

Severní moře je zamořené floveckou
pátek P v plné invaliditě

ačkoli byl srovnán s básníkem Nurmim

Oroduj za nás mlčenlivý Paavo Nurmi

oroduj za nás Abebe Bikila

v tomto roce olympijských her

v této hodině pravdy

v tomto čase rekordů a přátelství živých bytostí

Září 1968

KDO FINANCUJE MIROSLAVOVY VÝBOJE?!

Problémy českého turisty, který umí německy dle níže uvedené učebnice

Situace A/, turista se ptá, na základě otázek, jež jsou přesně citovány z Němčiny pro samouky. Otázky jsou pro názornost v češtině.

Turista: Jdu správně do...?

NDRman: Ich weiss nicht.

Turista: Kudy vede cesta do...?

NDRman: Scheisse, ich weiss nicht.

Turista: Prosím, dostanu se tudy k nádraží?

NDRman: Gott! Ich weiss nicht!

Turista: Jak je daleko k nádraží?

NDRman: Mein Gott, ein Kessel! WEISS NICHT!

Turista: /zkusí to jinak/ Je daleko k poště?

NDRman: Himmelhergott, scheisse schweine, ICH WEISS NICHT!

Turista: /nevzdává se/ Která tramvaj jede do...?

NDRman: Mein Gott!

Turista: /neodbytně/ Kam vede tato cesta?

NDRman: Fuck off you mother fucker, I do't now!!!!

/ zatímco turista spokojeně odchází, obyvatel Berlína je odvážen sanitou Barkas na koronární jednotku/

Situace B/, která dokazuje, že i samouk umí německy mnohdy lépe, než rodilý berlíňan. Rozhovor je zde v překladu.

berliner: Hovno.

samouk: Mluvte prosím pomaleji.

berliner: H-o-v-n-o

samouk: Promiňte, nerozumím vám. Mluvíte příliš rychle.

berliner: H - o - v - n - o

samouk: Co znamená to slovo?

berliner: Hovno.

samouk: Co tím myslíte?

berliner: Hovno.

samouk: /ironicky/ Neumím ještě dobře německy. Rozumíte mi?

berliner: Hovno.

samouk: /s přehledem/ Rozumím všemu co říkáte?

berliner: /nejistě/ Ano, rozumím všemu.

samouk: HOVNO!

berliner: /provinile/ Rozumím jen málo.

samouk: /vítězně/ HOVNO, HOVNO rozumíš ty bloupý berlíňane!

Použitá literatura:

S. Zapletal: Němčina pro samouky, SPN 1964, str. 60, 121

nice, zamýšlelo se nad problémy a sebekriticky se přiznávala bezchybnost. Byly toho plné noviny, rádio i televize.

A já místo toho šoustal s Věrou někde v konírně, protože sme šli dřív z práce a kdyby ing. Vodička kecnul, tak by'om mu rozbili hubu, takže to jediný byla jistota,.

Domov důchodců

Domov důchodců stál uprostřed rozlehlého parku. Opolo budovy bylo rozmístěno několik vodotrysků a malá tůňka. Uprostřed tůňky byla socha nahé víly a snad právě proto bylo okolo ní nejvíc laviček, vždy obsazených roztřesenými steříky.

Ale dnes nebyl pěkný den. Trochu přšelo a vál studený vítr, a tak na lavičce seděli jen dva dědci. Jeden z nich vytáhl z kapsy rádio, ale hned ho zase vypnul.

- Sekra, ani OI už nehrajou, ani punk. V jednom kuse dechovka, k čertu s těma mladejma, řekl pan Moravec panu Melečkovi.

Sexuolog

Vilém měl neustále nějaké problémy se sexem, ale ne že by se někomu svěřil, aby se mu dostalo rady. A tak trpěl. Dívky o něj ztrácely zájem, ale k lékaři se Vilém styděl jít. Až na jaře potkal Růženu. Te jedině se nakonec svěřil. Růžena se zamyslela a nakonec mu řekla, aby zašel k sexuologovi.

- A nestyď se Viléme, sexuolog, to je jako doktor, ten si z tebe nebude utahovat, na všechno má všelijaký latinský slovíčka, ale nikomu nic neřekne, nestyď se, poradí ti.

Vilém se nakonec nechal obmáknout a vyrazil k dr. Pakoldovi. Vylíčil mu svůj problém a čekal, co na to doktor řekne.

Pakolda se místo toho rozesmál až slzel. Vilém byl zmaten a byl čím dál tím víc zmatnější, to když dr. Pakolda začal řvát: - Takže ty nmůžeš šoustat, no to je dobrý he-he, ty si prostě nezašoustáš!!!ch-ch-cha!

To Vilém nevydržel, zrudnul a vyběhl z ordinace. Pakoldovi to ovšem nevedilo. Došel v klidu k oknu a zařval do ulice:- Lidičky, až vocud vyběhne takovej chlápek, jo, tak ten nemůže šoustat! Což byla samozřejmě pro všechny obrovská legrace.

BAJKONUR

Už se to asi nikdy nepodaří, pomyslel si Ignatjev a upírel oči k obloze, ~~kde~~ na lesknoucí se trup kosmické rakety Pesojuz, zabodnuté do nebeské bány.

- Juriji Alexejeviči, neberte si to tak, utěšovala ho Ninočka z řízení letů, ale Ignatjev ji nevnímal.
- Do prdele, ~~zase~~ sem netrefil Gagarinovu díru, řekl jen tak pro sebe a třísknul pěstí do kovového zábradlíčka.

"Nejhorší bylo, vydržet tam těch pár dní zabodnutý
v obloze jak mrkev do sněhuláka."

MANIFESTACE

Ten den byl svátek. V práci nám řekli, že ten ~~kdo~~ kdo chce jít manifestovat, ať odejde dřív a ten kdo ne, musí do-
držet pracovní dobu.

Takže sme se jako lidi dohodli, ing. Vodičkovi, kterej je práškač sme řekli, že mu rozbijeme hubu a za veselého zpěvu opustili kanceláře s tím, že druhý den si navzájem dosvědčíme přítomnost na manifestaci.

Na náměstí kde se slavilo už bylo živo. Provolávala se hesla, národ budoval schody do nebe, byli vyzdvižení dobráci a odsouzení nedobráci, stavěly se dálnice, rozhledny porod-

ROK 1930 - konec období, kdy byl Užhorod uměleckou Paříží
a ~~žijí~~ Paris ospalým městysem.

VZPOMÍNKA SAPPORA ZUVY

Jednoho dne zrána, v tom ukrutném užhorodském jitru
se S. Balí řízнул břitvou do oka. Ještě téhož dne odjel karpatským
expressem do Paříže, shánět Bunuela.

- Jel za tím starým hispánským paprikou, řekl Tirri Klemente
v těžké kocovině a odešel hledat Cepilechava andalusského psa.
Chtěl ho zabít.

Z hotelu u Zlomeného pazdrátu telefonoval Hemingway
do Havany na matriční úřad. Chtěl vědět, kolik let je Fidelu
Castrovi. Obdržel příznivou zprávu. Zmíněnému Kubánci byly
čtyři roky.

- Sbalím si kufry a odletím na Kubu, řekl večer Tirrimu u sklenky
čočkového piva, - právě jsem zjistil, že do roku 1956 tam
bude božský klid.

Picasso se opil fazolovým likérem a rozřezal obraz
harlekýna do geometrických tvarů. Toho dne byl v Užhorodu
viděn neposledy.

G. Apollinaire, zmámen absintem ujel na krávi do Prahy,
zakládat protialkoholickou léčebnu se záchytnou stanicí.

Heller odjel do New Yorku čekat na II. světovou válku. Čekal
s ním i Norman. Vonnegut neposledy posnídal housku s prasetem
v cukrárně u Šampione: - To sou jatka, to sou jatka! vrněl
spokojeně a zahryzával se do prasete. Kafku vydělila židovská
komuna. Chgall marně sháněl po celých karpatech cokoli.
Arthur Miller zmlátil obchodního cestujícího s podvezky a pod
rouškou noci opustil Užhorod. Springsteen už týden marně stopoval
koňské povozy před motelem Kaníkuly Inn. J.K.Toole musel
nutně odjet do New Orleans a Murphy s Beckettem odsvištěli na
houpacím koboutu do Londýna. Sartre se opil a pocítil nevolnost.
Užhorodské lidové pivo mu přestalo dělat dobře. B.Vian naposle-
dy pokosil červenou karpatskou travu a dal městu vale.
Stejně tak, jako mnoho dalších.

Rok 1930 zkrátka znamenal konec užhorodské éry. Kdysi Mekka všech
umělců a inženýrů se stala opět ospalým městečkem, sužovaným
dotěrným hmyzem, préríjními větry a tuhými zimami.
- Sejdeme se v Mexicu, prohlásil Ejzenštejn, který užhorod opustil
z pochopitelných důvodů jako poslední.

Těsně po ~~mě~~ jeho odjezdu se v Zakarpatí objevil Ivan
Olbracht, ale vyjma Nikoly Šuhaje, jeho ženy Eržiky a Goleta
z údolí, nepotkal ze staré party nikoho.

I Tirri Klemente byl tou dobou v Moskvě. Radil Stalinovi,
aby rozorl v USA meze, krátce na to beze stopy zmizel.
Kdo ví, snad se znovu někde vynoří.....

jak to slyším

to (B. Dylan / R. Hunter).
Dylan. Z alba Down In the
Columbia

Učitel je to něco novějšího.
mi to připomíná, ale in-
jsem nepoznal. Tuhle
ku v poslední době moc
přecháám, takže nevím, kdo
pívá a hraje. V každém pří-
je to příjemné a nechám
poddát. — Takže Dylan? Je-
Donovana jsem rád po-
chal v dobách, kdy byli na
polu slávy. To jsem byl ješ-
malý kluk.

X-X/It Tango (L. Ander-
Laurie Andersonová. Z al-
Big Science, Warner Bros.

Bohužel nerozumím textu,
že nevím, co skladba vyjad-
textem. Tuhle muziku bych
jbně asi neposlouchal, ale
mofonová firma, která tyhle
ky vyrábí a vydává, asi ví,
koho. Určitě je okruh lidí,
ty tuhle muziku poslouchá,
k ní vztah, třeba je uklid-
Mně to ale hudebně moc
líká.

nko skladatel mám pocit, že
tohle mohla být krásná po-
lá písnička.

výňatky DALIBOR JANDA

zpěvák a skladatel

Písnička je pěkná, líbí se mi,
mám ji dokonce nahranou
a poslouchám ji v autě.

Dělá to melodio-
ky a lidem se to líbí.

Jelich muzika
a texty jsou dobré, lidem se líbí
a mně v podstatě taky.

Zabila panička pána (slovenská
lidová, úprava Z. Homolová).
Zuzana Homolová — kytara,
zpěv. Koncertní nahrávka

Hudba je od toho, aby se dě-
lala různorodá, aby každý zpí-
val trochu něco jiného. Od toho
jsou různé žánry a od toho je
pak pestrá pop-music a muzika
vůbec. Tohle samozřejmě není
pop-music, je to spíš do folku.
Není to studiová nahrávka,
slyším, že kytara malinko nela-
dí. Nevím, jestli to není úmysl,
aby to bylo ražené do humoru,
ale moc do srandy mi to nepří-
padá. Takové muzice nerozu-
mím. Slyším to poprvé, je to
zvláštní. Překvapilo mě to.

Je to podivný styl muziky.
Nevím, kam bych ho zařadil.

Na rozdíl od předcházející
skladby má písnička určitý
drajv a náboj. Hlavně text je
dobrý, určitě lidem něco říká.

V podání interpretů je to
blues. Dá se to poslouchat, je
to dobré v jeho drajvu, v jeho
muzikálním cítění, je perfektní.

Když se lidem bude lí-
bit, tak si ji koupí, když ne,
tak si ji nekoupí.

Id. Nešl doménou je... Hledám
vhodný slušný výraz... Snad chyt-
rost, ale chtěl jsem říct něco jiné-
ho...

Děkují za rozhovor.

interview

Už se lovecká sezóna a dosta-
něm do rukou zpráva, kte-
je opravdu varující pro všech-
kteří berou flintu do ruky.
loňský rok se čtyři myslivci
lovu zastřelili, dva se těžce
zranili, jeden byl zastřelen, jeden
zraněn, devět jich bylo druhou
tlačou zraněno, osm lehce.

BOHUMIL CEPELKA,
horškaturov

Pro nedostatek místa nebo-
o některých nahrávkách špa-
rockových skupin, které jsou
řádovány kulturní politiky státu
tické výchovy mládeže v pří-
řazoporu. Tento druh hudby,
otupuje kulturnost národa, je
v desetitisícových nákla-
o ovlivňuje hudební vkus mlá-
o široké veřejnosti.

● TELEVIZOR SONY
KV 2022 MR, 49 cm, PAL —
SECAM, za 24 000, Betamax
Sony CSE PAL/SECAM — za
23 000, kameru CHINON 612
XL za 6500, HITACHI minivideo
M2 MK II, 2X50 W. — Zn.:
15 000 Kč — 23 550 Kč VP.
● PRODÁM: TELEVIZOR
Dukla, I.-II. progr., uhlopt.

Vysokým podílem pohřbů během se CSR dosta-
la na druhé místo na světě, za Japonsko. Loni
se uskutečnilo již téměř 70 procent pohřbů v kre-
matoriích. Těch je v Jáchách a v Moravě za-
tím 19.

● SVOBOVNÁ ING.
z Prahy hledá sympatické-
ho a úspěšného muže do
45 let, čoudruha s vštěr.
zájmy. Zn.: »Uroveň —
3248-0.

Pro představu: Cena soudobého
cvičného letounu čs. výroby (L-39)
je srovnatelná s cenou přibližně
dvou tanků T-72 a s jednou čtvrti-
nou ceny stíhacího letounu.

Průk. Ing. KAREL RŮŽIČKA

■ Kolik v současnosti stojí výroba
jednoho tanku, stíhacího letou-
na, popřípadě dalších druhů vý-
stroje?

VLK A ZAJÍC

(Od Jaroslavy Vebrové z České Lípy)

Potká vlk zajíce a samozřejmě ho chce
bneď spolknout. Ale chytrý zajíc dá vi-
kovi hádanku. »Náš lesník má tvar ob-
délníka, když ho změřím, zjistím, že
kratší strana se vejde škrát do strany
delší. Když náš lesník oběhnou škrát a
ještě přidám jednu delší stranu, oběhnou
celkem 480 metrů. Kolik má každý
strany lesa?

Vlk hádá, že zajíc zapomněl. Zkus-
te změřit les také!

Dramatický souboj o dívku

Rivalita mezi Janosem Gajdosem a Lá-
josem Szegim, jejíž důvodem byla sa-
mozřejmě žena, vyústila v souboj s dra-
matickým závěrem. Informoval o něm
maďarský večerník MAI NAP. J. Gajdos
přijel o prosředníček pravě nohy, kte-
rg mu podle něj ukusil jeho sok. I. Sze-
gi toto obvinění dotčeně odmítl s tím,
že Gajdosovu nohu by do útů normální
člověk nikdy neuzal. Gajdos při vysvět-
lování incidentu na bezpečnost mimo
jiné uvedl, že se ukousnutý prst poku-
sil připevnit zpět pomocí izolační pás-
ky. Do nemocnice zašel až druhý den,
když zjistil, že jeho pokus byl neúspě-
šný.

EMIGRACE

GENÈVE 1986

BOTHER

CAPTAIN

Poprvý sem toho chlapa potkel v pajzlu u Káhírského přístavu v devedesátém roce a už tenkrát mi očividně nevěřil. A l e prave to je. Já sem měl, Jaku, odjakživa ekorát smůlu na kapitány.

Na jaké kapitány?

Na ty , co neumějí řídit loď?

Jakého "toho chlapa", vlastně?

Definuji.

Fekt Jaku já měl na kapitány přeci vždycky příšernou smůlu.

Ale proč zrovna na kapitány? Proč ne třeba na obyčejné prodavače?

Kdo je Jake?

Proč by ho to mělo zajímat?

Podruhý mě ten chlap uviděl v devedesátém osmým na ostrovech Wa-tae. Zase sem byl na sračku a zase votrhaněj a zerostlej a von blbec v safari kostýmku a jen se tak přiblíble s převahou uculoval. My sme tam kejsli rok a půl kvůli zadrženy pitný vodě a nechodily nám vejplaty. No tak sakra moh sem za to já nebo kapitán? No řekni, Jaku, já nebo kapitán?

V tomto případě možná kapitán. Je to důležité?

Proč neustále oslovuješ muže jménem Jake?

Co to znamená "být na sračku"?

Rok po přelomu století si to namířil do baru Broken Dog v Orle-ansu jako by tam šel na jistotu. A co já nedělal Jaku, blbl sem do hajzlu zkažený ryby a z uší mi tekla krev. Zakroutil hlavou ned tím jak sem nepolepšitelněj. Kdo myslíš, že del v Panamě příkaz ty zkažený ryby neložit?

Podle předchozího textu pravděpodobně kapitán. Vyvozuješ z toho závěry?

O jaké století se jedná?

Jak byle zajišťuje kontrola potravin.

A v osmým roce v Jakartě při čtvrtým setkání sem konečně vypa-dal nobl, jenže před nejhorším bordelem, kterej ve čtvrti Pussat existoval. Nesl sem tam písemnej vzkez a s tím vzkezem mě poslal kapitán, Jaku, už mě to samotnýmu přišlo k smíchu. Nepoznal sem druhýho chlapa, co by měl v životě na kapitány takovouhle smůlu.

A o jaký vzkez se jednalo?

Jakým způsobem jsi v přístavech přicházel k náboru?

Věříš mi Jaku ?

Tomuhle poslednímu dělám ženskou.

Jaku!

Kotleba vytáhl z kapsy vařáku bolavou dlaň a jeden po druhém si okousal z prstů zlomené nehty. Tvářil se jako v nějakém silném zápechu, s obleků pedal mokrý sníh a přikrýval roztrhanou armaturu se spoustou smetí a nečistot staveniště a on stál v zimních gumácích před kancelářskou budovou a nevěděl, zda cítí víc tupý vztek a nebo jestli je mu víc zle od žaludku. Tvář měl zahnědlou ještě z dob, kdy mu v Kapitánu Nálepcevi dovolili fárat, položil dva prsty na napuchlé obočí a usykl, stáhl ho opět do permanentní zlosti. Nikdy nepoznal, kdy si z něj utahuje a kdo ne. Bolely ho zuby, břicho, slabiny. Do vrat přiburácela Tatra a rozstříkla tekuté bláto z kaluže.

Teda takhle ho předák ještě nepodrazil. Stržené výkonostní z celého čtvrtletí a rovná tisícovka blokové pokuty, kárné řízení a výsměch partáků, to všechno z mizerného důvodu, že ohlášené komisi z krajského inspektorátu ~~právní~~ bezpečnosti práce musel musel předsedat zrovna ten křivák Jakubský. Už dlouho se o něm říkalo, že se nevrací z jediné kontroly bez úspěchu.

Kotlebu vzbudil ve svářečské dílně těsně před půl devátou "Vejgl" Bártek z dřevěné lavice, že komise už je tady a aby někde zašil neočíslované bomby s kyslíkem. Ty si brali na melouchy a nebyly proto přezkoušené podnikovou kontrolou ze včerejšího odpoledne.

"Jestli už si pořádně vyspal vopici," řekl mu polohlasem, "můžeš se vometat po celým dvoře, ale bacha, Jakuba je taková sketa, že s sebou tahá balonek. Tady může být za hodinu."

Kotleba vypláchl ústa zvětralou minerálkou z kantýny a otřásl se, jak mu po zádech přeběhl mráz. Po obědě, říkal si, by se už mohl mít pomalu k odchodu, no doté doby to snad bez panáka vydrží. Naložil obě zapírané bomby na rezavý rudlík a odtlačil je za zástěnu. Sáhł do skřínky pro bezpečnostní tabulku o používání brýlí a přitloukl ji na místo, kde na dveřích dříve býval zámek. Aby už ne-vypadaly jako dveře.

Když komise dospěla ke svářečské kůlně krátce před desátou sněžit pomalu přestávalo a Kotleba docela předpisově spojoval obloukem dráty pro výstražné zábradlí nového výkopu. Neměl nej-jistější ruku, než aby se nechal pozorovat při práci, raději přerušil a s obavou tiše pozdravil příchodí.

"Nenechte se rušit soudruhu," nařídil Jakubský bezvýrazně, "nepřišli jsme vás zdržovat od práce." Byl to štíhlý nevysoký chlap v zimních botách a teplém baloněku s tajemníkovkou na hlavě, který nevěřil nikomu a usmíval se pouze ve chvílích, kdy škodil. Spolu s ním vstoupil do kůlny předák a dva vyšší mužové pomalu rozvězně přizvukují svému představenému i co se týče oblékání. Kotleba zapnul oblouk. Pokračoval ve sváření usiluje o co nejpevnější pohyb a pod vařákem ho zesvědil pot.

"Neříkejte mi," obrátil se Jakubský k předákovi, "že tenhle chlap nechlastá v pracovní době od rána do večera. Myslím, že už vím na co je potřeba posvítit si tady."

Kotleba přestal svářet a předák se zamračil.

"Sundejte si brýle, soudruhu," pokračoval Jakubský, "no vidíte, přeci už tohle, podle toho obličeje poznám, že ten chlap je notorik. Ten v práci určitě chlastá."

"Soudruhu, ozval se předák," takhle o lidech přeci nemůžete mluvit!"

"Můžu, nemůžu, vždyť je to zřejmé.

"Ale co je zřejmé?" osmělil se předák. "Já neříkám, že si občas nepřihnou, ale určitě ne v pracovní době. Kotlaba je do-
rej pracant a já proti němu nemůžu nic říct."

Jakubský se zakřenil.

"Tak já ti, předáku, předvedu, jakej je to pracant. Hele, Kotlabo, soustřed se." Sáhł do balonáku a vytáhl placku jemné vodky. Otevřenou ji podržel Kotlabovi před obličejem.

A to byl konec pro rovnýho partáka Kotlabu. Vydržel se na ni dívat čtyři vteřiny a čichat už jenom jednu. Najednou ucí-
til po celém těle prudkou nevolnost, až sebou trhl a na spán-
cích mu naskočila pavučina cév. Jakubský plackou zamával, aby
zhustil vůni a Kotlaba začal dlaně do pěstí.

"Dej si panáka, Kotlabo," řekl Jakubský, "to tě dá dohro-
mady a určitě máš na něj chuť."

Kotlaba zeúpěl, roztřásl se a pomalu poklesl v kolenou. Ješt' donutil nohy narovnat a otevřít oči, ale vzpřímit tělo už nedokázal. Zeryl prsty do slabin, aby odvrátil hrozící placku.

"To je ti dobrota, Kotlabo," zahlsolil Jakubský, "hele," a vytáhl z placky jeden pořádný doušek. Znovu nabídl Kotlabovi a plácl jej přes rameno, zasmál se a řekl: "TO tě postaví na nohy, kamaráde!"

Kotlaba se zhroutil. Dlaněmi ztvrdlými v křeči povalil dřevěnou lavici a na její hraně se rozplákal. Začal dávit a prudce pociťovat nárůst krevního tlaku. Začal výt a kousat do dřeva a nohama povalil stěžen s nevypnutým obloukem.

Natrhł si obočí o Hřebík.

Potom se s Jakubským začal prát.

BOTHER COMICS

AGAIN

JSEŠ TY, CALLY ? NO
TO JE BAJECNÝ ! CO
PŘÁD DĚLÁŠ, TY STA-
K VOJNO ? NEKE-
CEJ ! ... - UŽ
RUHYHO
LUKA ! ...

NO VO TON NEŠTODUJ, ŽE SE
S BESSY PŘIJDEME POOLVAT.
... JASNĚ ... NO TADY NA
ROHU U BALTERA..
.. JO, Z BUCKY ...
.. DOSTAL JSEM
HROZNOU CHUŤ
NA POŘÁDNEJ
LUNCH

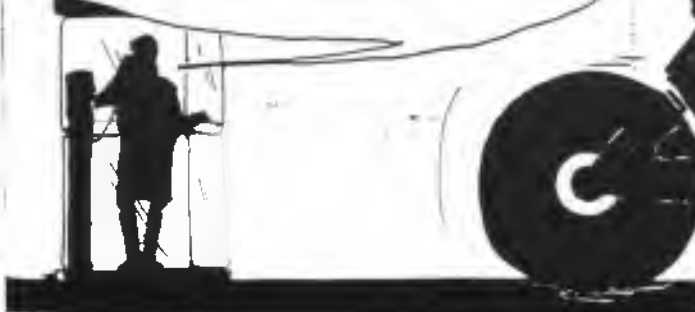
NO TO SI SVAJ DĚLÁŠ PRDEL !
.. NE ... S BUCKEM ... JASNĚ,
TO TI NEKECAL, MÁM NOVOU
PUMPU ... DVANÁCT STAVIC,
CODAMPTER, NO OHROM-
NĚ SI TO CHVÁ -
LIM ...

ALC JASNĚ, BESSY JE UŽASNÁ
HOJKA, VŠOYT JI ZEJAS ... POŘÁD ...
... ZROVNA SI UDĚLALA NĚJAKEJ
PACHLOUKAS ... NE, K TOMU MÁ
DALEKO.
ANO, MÁM, POŘÁD ...

TEDA CALLY ! TO JE PERPEKTIVU VA-
PAD ! TY JSI HLAVA ... JO ... VEME-
TE BOVRAK A HURÁ K MY PUMPE ...
... AND, TAKOVĚJ ÚTULVĚJ
DRUGG STORE ... S
BOXAMA ...

STEVE ... HALLO ... CO JE
S TEBOU ? KDY MÁM ŘICT CONEY,
ŽE ZA VAMA S KLUKAMA
VYRAZÍME ... ?

THE END

© 1994

BASIN STREET BLUES OD TOMMYHO WILLIAMSE

Devatenáctý březem zastihl Holiday Glenn v modrožlutém kabátě ze staniolu. S vrcholků se valily potoky světla, jako by proti vám při chůzi foukal vítr a země byla cítit jarním rozmrzáním tlející zeminy. Otevřeli jste okna v místnosti a bylo tam, jako byste se posadili do zahradní hospody. A do Box baru přišel podivně opilý muž. Byl to den, kdy se může přihodit cokoli.

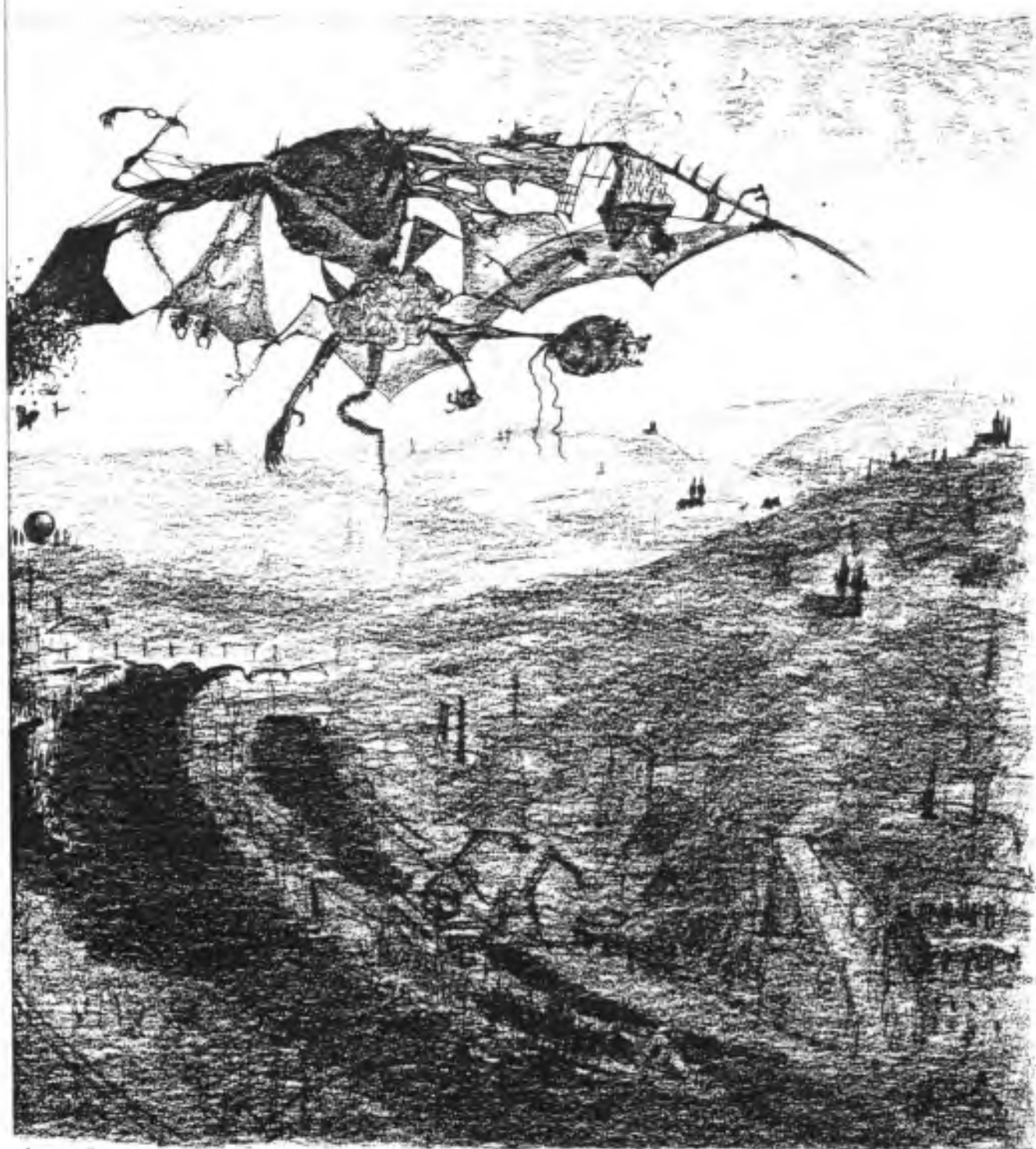
Daleborth Wipp nepocházel z té úplně nejvyšší společnosti, byl na tom přesto tak dobře, že se neukázal bez posledního moděři roentgenovek na ulici a v zimě nosil tu nejbarevnější šálu ze všech starousedlíků Holidaye. Stýkal se s Giteovými a s Ennem Haggartem, s Okýnkem a sestrami Abidoo a čokoládu vychutnával pravidelně ve společnosti zadních stolů čokoládovny U Ritta. Sladké likéry popíjel sám, vařil mu je mrzutý drogist Šída z obav před odhalením některých černých receptů, které Daleborth znal a čas od času na ně šikovně při hovoru narazil. A Daleborth Wipp měl také neobyčejnou slabost pro kulečnickové turnaje.

Leon Skowenski byl ostrý hoch. Měl kleště na dýmku a úzké bezcharakterní oči, levé nepatrně delší než pravé a dokázal se dívat na lidi. Postával v pološeru, aby nemusel tvář prozrazovat, co má na mysli a když něco na mysli měl, většinou to nebylo snadné vyčíst ani za plného osvětlení. Skowenski hrával U Ritta na pozoun.

To odpoledne tam seděl ještě Burru-Hurru, muž, o kterém nevěděli, zda to myslí spíš do černa nebo do bíla, ale nechtěl mu věřit ani samotný Ritt. Čokoládu sň od něho nechával zaplatit ihned.

Teddy Buckner se pohupoval tři stopy před Skowenským a ždímal z trubky BASIN STREET OD TOMMYHO WILLIAMSE.

Jinak se tam devatenáctýho března nic nepřihodilo.

NOC

J. M. W. Turner 1841

Noc

P. J. J. J.

Praha 1989

„.....špatně.Tak to říká lidová pranostika.A teď si zopakujeme,ja -
ký byl stav vody na českých řekách,...”

Rádio zachrčelo,otočil jsem knoflíkem a magické oko se ztáhlo.Zamžika-
lo jak kočka,jak noční zvíře,překvapené a oslněné na silnici v lesích
.....Přejel jsem několik stanic a útržky hovorů a operních árií se
slily s bručením rušiček a tajných signálů.Praskání atmosferických po-
ruch vždy zaškubalo okem,jako by se ten kocour z prachu a drátů,z lamp
a odporů,jako by se divil a žasl co slyší a zdali pak ho uši neklamou.
...Ještě jednou jsem pohladil daleké názvy stanic červenou jehlou,to
radio jak kamna svítilo do setmělé kuchyně.Ztáhnul jsem zvuk a otáčel,
pomalu kroutil s knoflíkem,až mi cvaknutí pod prsty řeklo,že proud je
vypnutý.Filharmonie pohasla,zapraskala a z amplionku to zavonělo hor -
kým vzduchem,horkým prachem.

V připozdívajícím se večeru za okny,v modré krajině,se rozsvěcely
lampy.Lampy které miluje letní hmyz.Otevřel jsem okno a vlahá síla vě-
tru mě měkce uhodila do obličeje.V ohradách u řeky se ženily a vříska-
ly kocouři.Někde zaskřípěly brzdy a bouchly do sebe vagony.Pískání ne-
topírů kolísalo a haslo,a v korunách stromů si povídaly ptáci před
spaním.

Otočil jsem se do místnosti.V modré tmě se bělely hrnky na kredenci
A nevěděl jsem,jestli mám jít do biografu a nebo spát.Rozsvítil jsem
lampu a zase zhasnul.Kožená vazba Fausta byla ohmataná a hladká,ale ne
měl jsem sílu číst.....Co jsem přišel z práce,jsem nějak prázdný a li-
chý.Lichá karta.

Hodil jsem sebou do síňky,z věšáku stáhnul bundu,nazul si boty,v t
tmě jsem zakopnul o bedýnku s brambory,cvaknul dveřmi a zamkl velkým
klíčem.V chodbě to zavonělo česnekem a od sousedů huhlala za dveřmi
televize.Seběhl jsem do přízemí a tlustý,udavačský pudl té státní do
movnice řval a skákal na dveře.A dveřní kukátko blýklo a ucpalo se
zvědavým vyvaleným okem.Zachrastil řetěz a na nic jsem nečekal.Vyhoup
jsem se do tmy a povětří.”

Ve dvoře se lámal křik racků a v setmělých oknech zářily ohínky cigar
ret.V korunách lip se třáslo jarní,staronové listí.Jakási mladá matka

se vyklonila z kuchyně a - „...Mirku, Mirků... Mirečků... dom !“
Zježily se mi vlasy, zježily se mi chlupy na zátylku. A proběhl jsem průjezdem.

V ulici se táhl vlhký vítr od řeky a u protějšího domu hořely popelnice. Večer naplnil ulice města, nasákl do omítek. A v tom modrém světle, v té kobaltové hodině, svítily lampy jak kousky jantaru a prozářené koruny akátů voněly a sypaly se z nich měkké mýry a sametová těla lyšajů. Přejetý holub vychládal na dlažbě, nebo je tu už dávno ? Snad týden. Nit ostrého pachu se třepila a několik nažraných much nemohlo odlétnout a usínaly v peří. Černá kočka se přehoupla přes ohradu, z lehka přivoněla k mrtvému, znechuceně cukla tlapkou a přeběhla mi přes cestu a zmizela ve sklepním okénku.

Prošel jsem několik ulic a potkával bílé košile mužů a bílé zuby žen. Též několik lesklých očí před kinem a rudé rty v dubovém parčíku. V parku, kde ve stromech spí hejna hrdlíček, ptáků, kteří, ač blízko, ptáků kteří jak duševně nemocní, tlumeně vrkají, jako by z kilometrových dálek. Písek mi křupal pod podrážkou a žlutá okna hospod svítla do noci za záclonkou, za přerostlým asparágusem. Blyštěla se do tmy mokrým leskem cínových pultů a píp. V té „U přístavu“ hrála harmonika. Vypil jsem pivo hned u pultu a druhé si odnesl ven. Pěna šuměla a od Libenského mostu hučela euta a ve třech barvách žil semafor. Tváře chodců se vylupovali ze tmy a postříkání žlutým hospodským světlem vcházeli dovnitř, jiní chvilku otálely a krásněly a měly oči jako koně. A teprve pak nevydržely, sklonily hlavy a vešly dovnitř. A za chvíli zakláněly hlavy, těla, pokojně stály v řadě a dívaly se na tvář hostinského, na malou spocenou hlavičku s přilýplými vlasy. S kterým do chvíle cukla jakási vnitřní bolest, jako by nějaký zlý loutkař byl schovaný uvnitř a trhal za šňůrky... Potom, když se vydýchali, zvedli ti hosté oči a podívali se na černého kozla a viděly jak ten Popovický čert si po zadních vykračuje po stráni, k lesíku, a jak se mu smolně leskne srst a jak se směje.... Pak ti hosté zavrou oči, ukrojí víčky, plátek toho starého plakátu a chladné pěna jim vklouzne do horkem zmučených úst....

Obrátil jsem hlavu znovu do ulice a polkl hořký doušek. Chladné pivo hrálo v útrokách. Vše se mi vyjasnilo. Opřel jsem se o zeď a nic nedbal pohledů znechucených žen a dívek. Koukal jsem, jak na nočním nebi, jak se trhají mraky. A rudé světlo proti letadlům zářilo na vrcholku přístavního jeřábu..... kách... a ultimo !“, ozývalo se zevnitř a karty pleskly o stůl.

Zdi domů vydechují teplo které se mýsí s jazyky vlahého večerního vzduchu. Někdo se vypotácel z hospody a mokrá tvář se mu leskla pod lampou. Chytnul se zábradlí, drží se, a alkohol s ním cloumá..... Vztekla zař-

val, nebylo mu rozumět. Hněvivě zamával rukou, zakláněl hlavu a plačtivě zaštkal. Hlava mu klesla na prsa a chvíly nehnutě vysela. V hospodě hrála harmonika. Muž se potácivě vztyčil, hrábl rukou do vzduchu, tak vztekale, jako by chtěl roztrhnout večerní oblohu. Pak zmizel v průjezdu a jeho hulákání pomalu zanikalo ve zpleti ulic a průchodů. Podél obrubníků a přes křižovatku cupitala, plížila sama sebe, krysa....

„Němkyně, vidíš ji ?.... Ta je vod jatek, sou jich tam tisíce a teď..“ Temný člověk ke mně přistoupil a šeptal mi, tiše křičel do ucha. Že dělá ve stokách, v kanálech hluboko pod městem a tam vydí ty spousty. A že pozná odkaž která krysa je, má svojí zkušenost přece. A že tam vydí věci, v tom podzemí, v kloakách, věci strašné a zvláštní. Nikomu nepoví.“

„.... Jeden chlap vod nás, z práce, potkal jednou pod Karlákem člověka, říká si „zahradník“, a ten vysedává v kanálech co vedou od nemocnic a patologických ústavů. A cedí vodu. A dělá ještě jiný věci. Je to tak strašný že už ani slovo....“ Polkl a díval se do zdi nad mojí hlavou. Chtěl jsem něco říct, ale on mě přerušil. Zanařikal a žaloval - „moje céra..... to je šílený..., chodí za ní jeden, a já jen slyším co si povídají a šednou mi vlasy. Pak von vod ní de, bledej v ksichtě, co tam asi dělají ? Ale já nesmím nic říct, hned se urazí, hned se pakuje... A stará ?.. Ta furt brčí a mlátí hrcema. To je život, nedivím se vrahům. Jednou takhle popadnout košerák a nejdřív je a pak sebe a byl by pokoj. Ale ještě že je tu ta moje práce, zalezu dovnitř a sednu si na schod a řvu. Vykřičím to ze sebe a je na chvíly dobře. A pak jsem všecek splavenej... dostanu žížen a du. Kdepák, na mně nikdo nesmí s nervákama. Bando jedna!“ Zašilhal kolem sebe a zmizel.

Odlepil jsem se od zdi a proběhl ulicí. A za rohem se zastavil. Bylo ticho. Večerní mlha nesla v dálky tlukot a dunění uhelných vlaků. Z Troje, přes most, se rychle sunula tramvaj. Její okna byla z vodního skla a teklo z nich světlo jako z akvaria.

Vydýchl jsem a nahmatal v kapse bundy, v teplé tmě, krabičku šnupacího tabáku. Palčivě zavoněla mentolem. Vsál jsem do sebe ostrou, bolavou špetku. Horká vlna mi proběhla čelem a hlavou. Vše okolo se prokleslilo, z ostřílo a měl jsem vlhké oči, vyražené slzy. Ohlédl jsem se, kropící vůz projel hlavní ulicí. Asfalt se lesknul. Pouliční lampy se ztrácely v perspektivě té dlouhé přístavní ulice. Prosmýkl jsem se úzkou prolukou v ohradách a ponořil se do drátěné tmy v uličkách mezi sklady. A malé to várný plnily noc olejem. V některých dílnách se ještě svítilo. Někde, potichu, hrálo rádio, někde se něco vyprávělo. Od přístavu štěkal pes. Nahlédl jsem do jednoho okna. Byla to malá dílna. Pod olejnatým, zašmírovaným sklem jsem uviděl velký stůl, horizontální vrtačku a jiné stroje. Ve výhni blýskali vyhasínající uhlíky, a za stolem seděl starší muž v tílku a

prstem si jezdil po mapě. Bylo to zvláštní. Tlustý strojník se poškrábal v podpaží a nalil si sklenku nějakou čirou kořalkou. Přelil a sklo se blyštělo. Vypil vše naráz a opět se zadíval do mapy. Byl starý a po hlavě mu klouzalo světlo z plechových lamp u stropu. Pak jsem si uvědomil, že má jen jednu ruku. Pravá mu končila nad loktem. Muž se zasmál, kousl do vzduchu a mezi zuby mu prýštěly bubliny. Zadíval se ven. Někam nad moji hlavu a zavřel oči.

Seskočil jsem ze sudu a ve světle plynové lampy si přečetl zašlý, starý nápis „J. Lebermayer - K. Chrtt - JÍZDNÍ KOLA A ŠICÍ STROJE“ A vedle byla tabulka „ul. PŘÍVOZNÍ, Praha 7 - Holešovice“.

Přilétl mrak a začlo pršet. V koutě parku jsem se zastavil. Plynová lampa, vrostlá do koruny černého bezu, se leskla od deště. Vyklepal jsem z pod teplého rukávu hodinky a najednou, nahoře na viaduktu, se přeřítíl vlak. Prosklená budka strážce trati petrolejově svítila ve výšce nad střechami. Na svých muřích nohách z traverz a rezatých vinglů. Zelená čísla vyklouzla z pod svetru, byla magická hodina fosforového ciferníku. Mosazné hodinky, vyhráté z útrob šatů, pomalu vychládaly a ulice byla prázdná. Na opadaném štítě domu byla reklama na pumpy a čerpadla, poutač na litinové šibenice.

Stará cikánka v pleteném kulichu, s tlustým vlčáskem, vyšla z průjezdu. Její stín se rozběhl po chodníku, aby ho vzápětí vytrhla z dláždění a pomalu se šourala podél zdi.

Od Stromovky, od výstaviště, vítr přinesl železné skřípění pustých kolotočů a pach olověných broků z temných, slepých střelnic.

Dívka stála pod lampou, jak šachová figurka. A blikající maják tramvajového ostrůvku ji pravidelně obtahoval oranžovou tuší a na dálku zdůrazňoval její důležitost.

Cikánka se prudce otočila, její vrásky se z tučného obličeje zakotřily do zdi a pokračovali v prasklinách, v omítky puklinách. Tam, kde jsou oči, měla ve stínu pod vlasy, lesklé indiánské kuličky. Zachrčela, mávla rukou a chraplavě zařvala - „...Ke mně, ďáble...!“. Tlustý vlčák zachrastil pařáty, odputal se od vlhké skvrny na zdi a odklusal. Cikánka se ještě jednou ohlédla, sekla očima do akátové tmy. Mimoděk jsem se přitiskl k mokré zdi viaduktu. Nevím jestli mě viděla. Ale pes se taky otočil, vlhký čumák se mu leskl a chvěl. Upřel na mně z dálky dravčí, krhavý pohled a temně zavrčel. Pak se oba rozpustily do noci. Jen chřestění psích pařátů dlouho doznívalo v mlze od řeky.

Dívka na tramvajovém ostrůvku nervózně tukala kramflíčkem a otočila se několikrát dokolečka, jako panenka-tanečnice na hracích hodinách. Noc byla zrnitá a někde v hlubině nebe hučelo letadlo.

Přešel jsem ulicí ve stínu pod viaduktem a dal se ke Stromovce, v tužné, skvrnitě tmě stromořadí.

Dívka v balonovém plášti si přičísala neposlušný vlas a čutala botkou do kamínku. Rozhlédla se, pak se směšně rozeběhla v těch svých lodičkách a prudce kopla a kámen zarachotil o plechový koš na odpadky. Postála u jízdnic řádů a studovala potrhane cary a deviantní vskazy.

Chtěl jsem jít původně do Královské obory, na malou noční procházku a dát si pivo. Ale teď jsem se zastavil a ve stínu velkého stromu se díval na tu slečnu, jak matně ozéřena světlem od jízdnic řádů, jak soustředěně čte a srovnává čas s malými hodinkami na útlém zápěstí. Docela se jí leskly oči, v tu chvíli, jak byla napjatá a zamyšlená. Vyšel jsem ze stínu a pokračoval směrem do parku. Pohlédl jsem na ni, v koutku ji zatíkal střípek bělma, jak křídlo můrky, běláška. A měla velké tmavé oči, a trochu šikmé. Tak nějak hezky byla šmrncnutá. Líznutá východem, a byla šik a nebyla zrovna moc hezká, přespříliš pěkná. Ale zvláštní a to je víc.

Jen mě rychle lízla pohledem a zase pozorně študovala něco hrozně moc zajímavého na tom servaném jízdnic pořádku a dokonce si ukazovala prstem a nehet měla jak růžovou mandli a byla všecka štíhlá v tom balonáku a v téhle dnešní noci.

Otočil jsem se a šel. Na chodníku klapaly boty nočních chodců a několik postav se mihlo pod lampou. Ve Stromovce voněla vlhká hlína, tramvaje svítily mezi kmeny, seřazeny na konečné, na otočce. Starý pán se šoural travou a okolo něj vesele pobíhal malý buldok s netopýřima ušima a chrochtal. Ohlédl jsem se. Stála tam, na tom ostrůvku, a byla opuštěná, jak figurka člověče nezlob se, a rozhlížela se kolem. Jednu chvíli to vypadalo že se dá směrem k Zátorám, k plynárně. Ale pak si to rozmyslela a pomalu se vydala do parku. Nabrala ten směr přímo na mě. A já tam stál mezi stromy a čekal co se bude dít, a trochu se lekal, zдалipak se nevyděláš až uvidí mou hrůznou tvář žíhanou stíny listů, a jestli nezačne křičet.

A dívka se blížila, jak tažena na niti, nehlučná. Měla sklopené oči a došla skoro až ke mně, a já se hnul a díval se jinam. A ona mě uviděla. Slyšel jsem jak se překvapeně nadechla, doslova jako by se potopila pod hladinu. Rychle jsem se jí zadíval do očí a šel pryč. V křoví zavřískly kočky a vyplašily psy až odněkud ze vzdálených cest v nitru, v hlubinách parku a vzbudily temné vodní psy v tůních a slepých ramenech dole u řeky. A štěkot se vzdaloval a zase blížil a nakonec zaniknul v poryvu říčního větru.

Cítil jsem v zádech jak se za mnou dívá a jak je nerozhodná. Potom cvaknul kramflíček a kroky slably až zmizely v hučení krve v uších. Nevydržel jsem to a ohlédl se. Odcházela a bylo тихо. Proběhl jsem křovím a zkrátil si cestu přes trávník. Prošla pod viaduktem. Potíchu jsem

rychle oběhl blok. Právě přecházela ulici, když jsem se zastavil u velké pumpy s cedulkou, že tahle voda není k pití. Zhlédla mně a nejistě se usmála, jen tak škubla tváří.

U výkladu knihkupectví se zastavila a prohlížela si. Došel jsem k ní a přivoněl. Voněla sama sebou, jen slabě, až na prahu pocitů, občas za-
hořel kvítek noční fialy, a jako by se mi to jen zdálo. Dýchl jsem jí na šíji a ona schoulila hlavu do ramen a začala se smát. Chtěl jsem něco pěkného říct, ale nějak jsem místo toho, nějak cize a chraptivě zavřísk-
nul a pak kašlat.

Povídal jsem, ať jdeme na kafe a že zrovna tyhle knihy jsou spousty zaplacených, špatných myšlenek a že ať jdem, že tady za rohem.
A řekl jsem - „...Nečum...“.

A ona se zakuckala smíchem a pořád se dívala do výlohy a dělala se krásná. Vedle z řeznictví vyšel vousatý mladík s mohutnou hlavou. Šel o
berlích, pak se zastavil a maličká babička a z dvoukoláčku vytáhla taš-
ku a štrachala v ní. A honem rozbalila papír a ten obří invalidní mladík
se zapřel berlemi a vážně hleděl na velký kus, na flák věprového boku,
přiložil si maso až ke krevnatým vypouleným očím a s nehybnou tváří
študoval, zduřelým prstem se hrabal v maso a babička si stoupla na špič-
ky a s nataženými rukama mu předkládala. A on si šeptal hlubokým hlasem
- „.....Tady se udělá kapca, a podnadije se to tam....zašít bílou nití..
...odřezky na kuláš, vařeno pod baldómem ve městě...“.

A strašný smrad se z něj táhnul, prýštl odevšad, jateční puch.

Ona řekla - „...Já musím domů“, a chytla se mně za ruku.
V té hospodě, v tom tunelovitém výčepu, jsme našli místo až na konci, ve
tmě, hned vedle dveří od záchodků. A všechny zvuky bylo slyšet a jak si
tam mužský mezi sebou povídají. Vypadalo to, že mi celá hospoda močí na
záda. A když jsem zvednul hlavu, uviděl, šprajcnuté okénko z pánského pi-
soáru. A tak se ten jejich hovor míchal do naší řeči a když někdo hulá-
kal tak jsme se dorozumívaly jen očima. Ona si zapálila cigaretu. A by-
la to dáma. Pořád si odklepávala. Do popelníku cvrnkala a někdy se netre-
fila a všude po stole bylo plno popele, byla nepořádná jako filozofka.
Dělala bordel.

Řekl jsem jí to a ona kývla, že prý ano, dva semestry filozofie, marxák
má to za sebou, ale že odešla, že jí to tam nebaví, neba. Byla blbá. Řekla a
udělala oči.

Povídám - „Ty si pěkná“.

Sklopila oči a červené skvrny rozkvetly na kůži. A vrtěla hlavou že ne,
a pak zase že jo. Nějak jí zvlhly oči, mrkala a hrála si se sádkama. Měla
takovou velkou krabici od kuchyňských sirek, že prý jiné neměly.

U protějšího stolu seděl spolu sesutý starší pán v elegantních šate-

ch a hlava mu vysela. Cuknul s sebou a rozhlídnul se po sále. Po lokále. Chtěl lusknout prsty ale nějak neměl sílu. Nenašel. Podíval se na nás. Dlouho si nás měřil. Pak vstal, uhladil si kravatu a stoupl si k našemu stolu. Uklonil se a povídá - „Pane, znáte Karáška ze Lvovic? Znáte ho?“ A já kývnul a chtěl jsem říct že dobře jen zčásti, že jsem četl... Ale on mě přerušil netrpělivým mávnutím ruky a byl ostře řezaných rysů s knírkem.

„...Pane, já ho znal osobně“, zvedl obočí na důkaz vážnosti. „...Pane, já si s ním tykal!... A ještě jedno vám řeknu Pane! Máte štěstí na krásné dámy, ale jinak vám nic nezávidím!“ Hrdě kývnul na rozloučenou a sedl si ke své sklenice červeného vína a znovu zavěsil hlavu jak zvadlý květ a ruka s velkým prstenem mu spadla ze stolu. A cikání u stolu hráli „Oranžový expres“. A ten nejtlustší, s vyvalenýma krásnýma očima epy-leptika, poskakoval a tleskal rukama a zelené tesilky s velkým hřebenem v kapse, mu seděli na těle tak na půl žerdi, na půl zadku.

Ona se dívala někam přes jejich hlavy, až k výčepu. Kde na poličce byly seřazeny různé barevné lahve alkoholů a vín. A házela očkem a olyzovala se a já viděl, že má takový dlouhý jazýček, nezvykle špičatý a mršt-ný. Takový růžový plátek. A mohla si sáhnout až na špičku nosu. Špulila pusku a vystrkovala jazyk v různých podobách, jednou jako špičku a pak hned stáčela do ruličky a bylo to dětsky neřestné. Oba jsme se usmívaly. A objednali becherovku a sklínky se blyštěly mokrou krásou a žlutozele-ným ohněm uvnitř. Ona mi vyprávěla. Jak ji na škole ničily profesori a to stádo neupřímných a zlých spolužaček s dětskýma hlavama. A jak ji otec chtěl vyhnat nejen z domu ale i ze života. A matka dělá ve výrobně lahůdek, pořezané prsty otekla lákem. Od okurek, deně míchá metráky solá-tů a majonéz. A otcí je padesát pět a že si barví vlasy a obočí a pak jde do baru Barberína nebo Tatran a matka pak pro něj jezdí tramvají noční a platí nezaplacené, nebo ho odvezou na záchytku, veselý člověk. Že je to hodný otec ale taky pěkně ras.

Povídá - „...podívej, to je, ten pán, to je láska..“, a ukázala mi rychlým prstíkem na starýho strejce s mohutným zátylkem. Jak mlaskavě líbá smě-jící se krasavici, šedesátiletou s rudým přelivem a s blond paticí do čela. Měla namalované oči jako by tam měla dvě velké modřiny. A sukně jí na přehozených nohou vylezla a do zakouřeného šera zasvítilo kombiné. Drželi se pevně a úplně se bouchali těma pusama. To byli pocely.

A slečna zavolala hostinského a on nám přinesl griotku, nejdřív samotnou a pak s vaječným koňakem. Vskrnul jsem to do sebe a vypadalo to jako ptačí mozek. A pak jsme si dali zelenou a dívali se skrz pohárky do žárovky, a sklínky hořely zeleným ohněm. Byla to pohádka večera, nejkrásnější Aladinova lampa. Ta řada destilátů a kořalek. Ten ebenový pla-

men fernetu, krvavá griotka, veselý, růžolící myslivec s barvou jakou má jen srst střeleného jelena. A vodka, křišťál, studená milostivá smrt, hebká a zákeřná.

Zapíjeli jsme tu nádheru pivem. A měla zuby bílé. Když se zhluboka napila, bylo to jen takové líznutí. Smála se na mě jako by se omlouvala a jazykem slízala pěnu na tvářích a pod nosem. Na ciferníku hodinek mi fosforeskové ručičky odsekávaly hodiny jako když se krájí salám a bylo k půlnoci a hostinský hodil na pípy utěrku a že jako konec, končáre.

Chytla mě za rukáv a byla najednou maličká a já věděl, že se mám zeptat jestli pak můžu jít na návštěvu. Slečna si klepla naposled cigaretkou a pak dlouho mačkala a dusila ten oharek, vytáčela prstíkem, a důležitě se dívala a vůbec byla najednou vážná a ztichlá.

Koupil jsem ve výčepu lahvové pivo, flašky s černým kozlem ve znaku. A cpal si ty lahve kam to šlo, do bundy, do kapec. Byla toho spousta. Byl jsem rozostřený. A ona najednou vytáhla z malé portmonky, vyndala tisícikorunu, modrou tisícovku. Že potřebuje rozměnit. Ukázala na poličku a že prý - „vodka a hodně studenou“. Výčepník ji vyndal přímo z mrazáku a ta lahev se potáhla jinovatku a já musel polknout slinu.

Na ulici řval popelářský vůz a chlapík v oranžové haleně řval taky a blikající maják mu prudce šlehal do vzteklé tváře. Že když jsem zavřel oči, pořád jsem tam měl svítivou skvrnu jeho ksichtu. A popelář vytrhnul z popelnice záchodovou mísu, celý bez sebe vytáhl ruku z podělaného vnitřku a roztříštil ten porcelán, tu kameninu o asfalt a střepy se rozlétly a dělník skočil na stupačku a burácivě zmizely za rohem.

Držela se mě za ruku a já cítil, jak v hlavě mi narůstají a větví se žilky a tepny, jak se koření vlasečnice. Od Strossmayerova náměstí vyli rozjíždějící se sanity a jak jsme šli dál a dál vše utichalo.

Podběhly jsme pod šrankami, zuřivé kladívko skřípavě třískalo do rezaté stříšky, do zvonku. A šli jsme podél dlouhého plotu starého nákladového nádraží. Plynové lampy se ztrácely v kouři a byli jedny z posledních. Stály tu dlouhé řady vyřazených vagonů, celé vlaky prošlých osobních a lůžkových vozů. A byli předělány na ubytovnu. V těch vagonech bydleli traťový dělníci, podbíječi kolejnic. Vozy byly spojené kabelem a občas některé okno svítilo do noci. Ze střech trčely roury komínků a kouř těžknul noční rosou a obtékal ty oprýskané vagony a vysel v houštinách suché trávy a kopřiv. Jak jsme šli okolo těch nikdy nekončících řad vagonů, slyšely jsme tlumený hovor, vzdálený spěv. Někde hulákal člověk zasažený životem mezi oči, ta lítost z piva a slivovice rozbíjela okna a ven vyhrézly zamaštěné záclonky a deky. Padala rosa a ztrhávala všechny zvuky na dlažbu, kde hynuly ve škvírách, v železných mřížích kanálů, matně lesklých, a v rozbředlém svinstvu kolem obrubníků.

Šlo s námi ticho. A ona se usmála, jen tak koutky se šklíbla, jako když cvakne závěrka u Leicy, a řekla - „...nefuň...“, a smála se do hrstičky. Bylo úplně vidět jak tu dnešní noc do sebe vstřebává, jak ji pije, jak saje všemi póry svého těla, jak v ní hoří každá vteřina, Rychle spalovala život. A ta její syntéza, to štěpení jader, pořád hrozilo výbuchem.

Měla byt v nejvyšším patře, vlastně už na půdě. Taková kuchyňka s koupelnou a pak se šlo točitými schody nahoru, a tam byl prosklený pokoj nějaký bývalý atelier. Všude okolo svítilo město a hvězdy. Na těch skleněných stěnách měla rolety ze štípaného bambusu. A ty teď stáhla a bylo tu útulno.

Jen jednu stěnu nechala nazakrytou. Třpytila se tam řeka a z tmavé masy města trčely věže kostelů a tajemný a krásný chrám Matky Boží před Týnem. Byl nejprvnější. Nad ním byla jen katedrála Svatého Víta, geniální gotická vysílačka k Pánubohu.

A nad celým městem, nad údolím, vysel mrak prozářené mlhy a kouře. Pára prosvětlená tisíci pouličních lamp a oken.... Dýchl jsem na sklo a něco nakreslil a když přicházela po schodech, rychle jsem to zase smáz - nul.

Seděl jsem v ošoupané klubovce a ona na kanapi a šero noci zdobila zelená lampa. Pily jsme vodku, co polknutí, to vlna až do kostí. Byli jsme sticha. Mazlil jsem se s pivem, studené fľašky chladily v dlaních a měké, šumící doušky tekly do těla s hořkou ozvěnou na patře.

„...Kolik je ti vlastně?“, řekl jsem a bosou nohou si přitáhnul boty až mi zakřupaly klouby v kotníku.

Dýchla na sklo a napsala římsky, XXII.

~~Šel jsem dolů po řetězových schůdkách a hlavou couval v prádlo, které se zde sušilo na šňůrách.~~ Strčil jsem hlavu pod kohoutek, aby mi studená voda vyjasnila obzory. Byla tak leďová, že jsem se až zamotal a musel zhluboka dýchat. Kohoutek netěsnil a po vaně se táhla rezatá šmouha. Ho - diny odbyli půl třetí...

Leželi jsme ve tmě na kanapi, za okny tichounce hučela Praha. Vyprávěla mi, že ten byt má po dědečkovi, který se chtěl ve stáří odstěhovat do Svaté země. Do Izraele. A nestíhl to. A tak teď čeká někde v nebi na poslední válku, aby se potom nastěhoval do toho nového Jeruzaléma, do nebeského města. Aby došel věčného klidu...

Po střeše přeběhla kočka a ve strojovně výtahu to bouchlo a zahučelo, někdo jde do práce. Mlýkaři vstávají takhle ráno, a nebo se možná vrací domů milující otec rodiny, s roztrženým sakem, bez kravaty a s mokrou nohavicí. Přesně tak, jak se to kreslí v humoristických časopisech. A manželka cení zuby a vřeští - „Kde sou prachy na živobytí? Máš prázdnou kešeni!“ A v odpověď dostává veselý pitomý smích. A do toho pláčou děti,

vyděšené, choulíc se v peřinkách. „Ptáčátka...“, volá otec a pach koraly dusí dětská hrdélka..... Smějeme se společně, šeptal jsem jí to do ucha a snad jen proto, aby mé rty mohli měkce narážet na tu teplou, drobnou lasturu.

Společná noc tišila náš dech. Cítil jsem, jak jí tluče srdce. Jak s sebou hází v tom hrudním koši, jako pološílený skřivánek v kleci, s vyloupnutýma očima. Volné a vlnité vlny spánku se mi přelévají přes oči.

Převrhnul jsem láhev a šumící pivo mi teče za krk. Je to příjemné a vonící. Zvedl jsem jí a napil se a cítil, že všechny ty alkoholy, ty všechny molekuly, se správně zaklesly do každé buňky mého těla. A proto nejsem opilý, ale naopak z ostřené v krajní spokojenosti.

Propadal jsem se do tmy a spánku. Sněhopad krátkých snů, přilétl a zase zmizel. Ty sny, jak roj meteoritů, sny na které se zapomene a oni vlastně ještě nezačali. A zůstává pocit a ten barvil můj spánek všemi barvami neviditelného spektra velké noční duhy. A jen matně si vzpomínám na její tvář, jak se několikrát ponořila s otevřenýma očima, pod hladinu mých snů

.....

Ucítil jsem její ruku na tváři a šepem mě zaklínala do ucha, abych spal dál, že musí do práce a že klíče jsou na stole a jídlo v komoře, slepička na dvoře... A začla se smát a otevřel jsem oči a její tvář byla popelavá v tom šedomodrém světě svítání. Přecházela po místnosti, brala si mojí bundu, že si jí na dnešek půjčí, jestli může. A silueta té slečny se míhala na pozadí nebe a hasly hvězdy. Pak zadupala na schodech, zavolala něco a buchly dveře. Chvilky jsem ležel a pozoroval jak na skleněné střeše přechází kočka. Jak vyrůstá ze svých tlapek. A na opačném konci střechy chrastily holubi svými dráčky a zobáky.

Otočil jsem se na bok a v tu chvíli jsem na ni zapomněl. A bylo mi dobře. Na východě zesvětlela noční obloha. Tmavomodré indigo pomalu odtékalo někam za Petřín. Nad Vysočany a Libní praskla obloha a smaragdový pruh obtáhnul celý horizont. Pak do toho začal vrstvit cihlově červený plyn a první oranžové mraky dávali tušit slunce. Z komínů šel kouř rovně k obloze a hejna ptáků se ostře rýsovala a zrněla na tom prosvětleném puklém nebi na východě.

Smýkl jsem s sebou a vyskočil. Trochu se mi zamotala hlava a prázdné lahve se válely všude kolem. Zapnul jsem rádio a filharmonická dechovka třískala pokličkami. A sbory spívaly. A potom hlas zachovalého zhyralce zval k tělu cvičení, k okení otevření. Dobrotivý stařík jistě cvičí ve studiu před zraky zvukařů na odřené žíněnce a dělá stoj spatný.

Sešel jsem dolů, vzal bandasku a vyběhl do ulic. Měly otevřeno. V zákoutí. Na hlavní ulici rachotila ranní auta a tramvaje, ale tady, hned za rohem, bylo ticho a vláčci uvázaní ke kandelábru leželi na asfaltu a jen

občas některý z nich vzdychnul a slastně se protáhl. V průjezdu byli naskládány vozíky metařů a dvoukoláky sběračů - lovců starého papíru a železa.

Vešel jsem dovnitř, jen jsem ukázal prsty, že chci plnou bandasku, plnou baničku lehoučké desítky. A mezitím mi hostinská přinesla dršťkovou polévku a košíček slaných rohlíků.

Seděly tu, v té ranní dělnické hospůdce, seděli tu skupinky po ránu stichlých lidí. Z kuchyně vykoukl malý jezevčík. Celý se lesknul a blyštěl. Přiběhl ke mně a strčil mi studenou čumák mezi ponožku a nohavici. Pak si vyskočil na lavici, frknul a moudře se mi podíval do očí. A chtěl mi něco pošeptat do ucha a držku měl od gulášové polívky. Umyl mi obličej a pak si vzal tácek a skočil pod stůl a tam ho roztrhal, rozcupoval na kusy. Pod každým stolem jsem zahlédl hromádku sežvýkaných papírů. To byl pravý vedoucí tohoto pohostinství, hospodský jezevčík s chytrými očima. Zasmál se na mně a dovedně se podrbal zadní nohou za uchem. Pak si cvakajícím zuby lovil a vykusoval blechy. A přišla hostinská. Ztěžka si k němu dřepala a drbala ho za ušima a hladila mu skvrnu zlatých chlupů mezi očima. Cvaknul jsem lžící o talíř a vybral poslední kousky masa. „Chutnalo?“, řekla hostinská, „...taky ty dršťky třikrát vařím, třikrát propírám. A do vroucí polévky vhodím na kousky pokrájené maso a morkové kosti. Muž si ráno vezme vozíček a jde na jatka. U nás se vaří z čerstvého.“ Seděla pořád na bobku uprostřed místnosti a pes se rozvalil na záda a ona se zasmála, „Je to takovej kocour. Nejlepší je spokojenej když se mu šimraj paždíčka. To drží... A jmenuje se Kota“. Rázně dořekla a vspoměla, že v kuchyni se jí vaří guláše a teplá masa. Vstala, drdolem se chytla do mucholapky, ale jen tak hodila hlavou, trochu cukla a zmizela do zářící světlé kuchyně. Vyšlo slunce a okna se rozsvítila do tmavé místnosti. V těch zlatých sloupech slunečního světla vířil prach a modrý kouř z cigaret se válel pod stropem. Prudká zář promítla vzorek záclon na tváře hostů a všichni jsme měli síť v ksychtě a háčkované motýly na čelech. Drobky na stole vrhaly dlouhý stín a z kalužiny piva upíjela moucha. V těch roztříklých kalužinkách se odrážela broušená sklenka od kořalky a slunce házelo o skleničku prasátka a dělalo z těch loužiček rtuť. Položil jsem si hlavu do dlaní, celý příjemně zesláblý tím minulým večerem a hřál jsem se na slunci, nechal se pozdvihovat tím slunečním ránem. V přítmí stál hostinský, nehybný za výčepním pultem a něco si sám pro sebe bzučel. V kuchyni třískly hrnce a pes polekaně zakvíknul. Díval jsem se na tu masačku, na tu řeznickou mouchu, jak noří sosák do piva. A měla krásné oči s fialovou jiskrou. Od plotny zavoněla cibulka a já se upamatoval na svojí bandasku a spěšně jsem zaplatil a kývnul si s výčepním. Pes mě doprovodil ke dveřím a chmouřil oči do slunce a do nového

dne.

Vyběhl jsem nahoru do schodů a dlouze pil to chladné pivo. Zavřel jsem oči a díval se do tmy v bandasce. V hliníkové konvi. A pak jsem si vzpomněl. Že je to právě rok, co jsem se rozešel, co jsem se urízl od života s tou Janičkou. Prostě jsem jedny jarní noci vstal a vypadl z bytu. Z jejího hnízdečka. Abych se už nikdy nevrátil. Měl jsem se uríznout od ní i s tím prostěradlem, jako to udělal Buddha.

Tyhle paměti jsem rychle spláchnul, zmuchlal a zahodil.

Usnul jsem za bzučení much na oknech. Za šíleneckého putování je - jich křídel a těl. Dole v ulicích rachotila auta a tramvaje, mluvilo tisíce hlasů a šustilo a cvakalo mračno těl. A tady nahoře byl klid. Spánek mě zlehka přiškrtl a omráčený jsem spadl do tůně snu.

.....Stál jsem někde v horách a sněžilo. Z obrovského převysu vyselo ocelové lano. A byl na něm oběšený železný muž ve španělských botách. Ten vyselec měl omrzlé nohy a námraza mu setřela rysy z tváře. A bylo mi ho nějak líto, pukalo mi srdce nad tou popravou. Věděl jsem, nějak, že je neviný, že se na šikmou plochu a na šibenici dostal řízením osudu a kombinací lstivých úkladů těch ostatních.

Vysel ze skály nad propastí a prudký víchr drnčel ocelovým lanem. Lanem z jatečních výtahů. A ozval se zvuk tovární píšťaly, zvuk náletu. Řřavý kolísavý hvízd. A z výšky, z vánice, se pomalu blížila, po lanu klouzala smějící se železná panna. Tající sníh smýval strupatý rez z jejího rozžhaveného a nehybně smějícího se obličeje. A ona se nehlušně smála svou litinovou hlavou, měla skřípající oči a máchala jednou rukou ve vzduchu. A sklouzla oběšenci na prsa a chytla se ho jako v objetí, jako pavoučice a prsty mu drásala tvář a obírala lupínky železa. A já si teprve teď všimnul, že mezi ocelovými skřelemi je maso. A ta panna mu drásala živé žíly z pod tlustých plechů. Jako se obírá rybí hlava do polévky a drsným jazykem si olyzovala prsty. Černým jazykem. Ohlédla se po mně, stále se nehybně šklebíc, a šel z ní pach surového železa. A mě zabolelo srdce a zapraskaly švy v hlavě. Byl jsem to já, ten nešťastník, ten nevině ztrestaný vyselec. Díval jsem se sám sobě do tváře a sníh houstl a vše zmizelo ve vánici a pak vybuchlo černé světlo a otevřel jsem oči.

Bylo poledne. Otevřeným oknem proudil chladný vzduch a zvonění všech pražských zvonů. Oblékl jsem se a na zdi zahlédl malou fotografii, připíchnou připínáčkem. Byla na ní ona a zaznamenal jsem, jak je vlastně dnes hubená. Na té fotce, když jí bylo osmnáct, vypadá jako krasavice, jak modelka. Královna krásy za Prahu 7 - Holešovice. Ale dnes ta její krása už nebyla tak pro moc lidí, ale jen pro pár a spíš pro jednoho. A vždycky jen za čas. Tak byla útlá.

Zapnul jsem si košily, utrhнул prošlý týden na kalendáři a vyšel do

ulic. Slunce bylo bílé a pražilo do omítek a asfalt měknul. Nafukoval černé puchýřky. Vyprahlý vzduch se vlnil a zaprášené tramvaje tak suše skřípaly na kolejích.

„U raka“ právě otevřeli a z místnoti to tak studeně dýchlo, že jsem nevydržel a vstoupil dovnitř. Krasavice s šilhajícími očkem za brejličkami a s krajkou ve vlasech mi natočila sklenici a já cinknul mincí do mokrého talířku.

Odnesl jsem si to k oknu. Pod větrákem byl obraz s lokomotivou. To první napití mně roztřepilo a spojilo s tím půlitrn. V zatáčce auta řadila a tlumeně řvala za oknem. Místnost byla prázdná, jen v rohu seděl starý pán ve vojenské košili a slzavými očima se díval někam za mně, pryč. Rukou šustil po desce stolu. Pořád tou dlaní objížděl hrany. A takový to byl zvuk, jako když se sype mouka a válí štrůdl. V tom šeru to opravdu páchlo trochu po stuchlé mouce a trochu zamřelým pivem. Stařec měl na řetízku klíč od domu, strčený tak na půl v kapsičce od hodinek a účet měl skoro popsáný. Okna byla polepena papírem. Díval se tak pořád pryč, někam jínám. Někam do hlubin hospodského větráku, do mastných pavučin.

Dopil jsem a vypad ven. V Malé plynární stálo pohřební auto a za volantem seděl člověk ve vestě od obleku, v bílé košili a utrženým límečkem. Slunce páliło do zdí a do skel. Někde za zavřenými okny někdo cvyčil na trubku a bylo to blbé.

Prošel jsem průjezdem, pár metrů od domu, když z okna v přízemí se vyklonila stařenka. Měla tak malou hlavu a vypadala jak zestárlá panenka. Docela i tak byla oblečená. Do samých barevných zástěr, svetříků. Za okny měla ve vázičkách, v lahvích od Jaru, papírové růže z poutí a hadrovou panerku s knoflíky místo očí. A ta babička se vyklonila z okna úplně jako když se otevře nůž. Trčela tam polovinou těla do ulice jako harlič. Dívala se mi na špičku nosu a říkala - „Dobry den, mladý pane. Prosim vas, mohl by jste mi říct kolikátého dnes je? Je prveho? Je pondělek? Mohl by jste mi říct?“, a v ústech dumkala kus cigaretové špičky. Takový střep z nějaké kosti. A stařenka si odplivla, někam mně pod nohy a blyští cí nitka slin jí ukápla na blůzku a z pokoje za jejími zády se ozvalo skřehotání a dlouhé vydávání a tlumené rychlé zaklapání. Babička se rychle otočila, zatleskala rukama a zapištěla - „Jedeš, jedeš...., ty japonče!“ a zasmála se a dívala se mi zas na špičku nosu. „To nic, to je takova potvora. To je moje kanimura!“ Řekla vítězně a tvář se jí zasníla, když si opět uvědomila, co má doma za bohatství.

„A prosim vas. Mladý pane. Je prveho?“

„Ano, je prvního vážená paní. Je pondělí. Je rok tisíc devět set osmdesát devět. Jsme v Praze. Svítí sluncečko.“

„A mate taky občanský průkaz se lvem, se státním znakov? Máte občanku?“

povídá malá babička a pavučinky slin se jí třpytí na svetr.

„Ano, jsem pbčan, obdržel jsem průkaz své totožnosti, hodnosti lidské, svou identifikačku, jsem schopný prokázatí sana sebe, mohu se legitimovat !”

„A to je dobře” pískla babička, stará paní, a zabouchla okno a z místnosti se ozvalo zdušené hýkání.

Stál jsem tam chvíly jako opařený a bezmyšlenkovitě jsem šoupal nohama. Tahal jsem nohu po kamínkách, po vydrolené omítce.

V parčíku na dvoře si děti hrály na vraždu a s výkřikem - „Kdo je živán ?” jsem procitnul a podél zdi jsme spolu se svým stínem utekly do domu. Rychle jsem zachrastil klíčem a odemknul. Vklouzl jsem do vnitř a zacvaknul za sebou. Kukátkem jsem zkontroloval pustou chodbu a protějščí dveře k sousedům. Ticho a kulatá vůně mého posledního útočiště. Mé nory, mého ostrova, mě pohladila a přijala do své šerosvitné, svěží atmosféry.

Ošpláchal jsem se u dřezu studenou vodou a lehl si na podlahu a v tu ránu usnul. Ještě vím, že otevřeným oknem vlétl do místnosti kos, obletěl stěny a zmizel. A taky jak venku zatroubil klaksonek a já stál u okna a dole na ulici stál moped Stadion a na něm seděl hubený člověk. Komáří muž v šedém obleku a brýlích se žlutými skly. Vydím ho, jak zaklání hlavu a volá vroucným hlasem - „...Vezu zprávu. Přináším depeš. Jsem motorový postilionek a vezu spěšniny, zprávy, expres informace. Jsem rychlík !” volá a mává na mně placatou čepicí a kření se a kucká radostí. Že veze zprávy Komýhavě se opřel do pedálů a motor chytnul a komáří muž se naposledy ohlédl a mával mi volnou rukou a jásal, zdravil.....

Vzbudil jsem se při slunce západu. Stejně jak včera, tak i dnes Padá fialový soumrak, zapouští se do dlažby a barví tu městskou krajinu. Je netopýr-- večer-- v Holešovicích... V ulici v vody i v Pádelní. U perga - menky, U Uranie a U parního mlýna. Soumrak padá jak tichý déšť. Jako eukalyptový olej. Jak valeriánské kapky. Na nebi se děly zvláštní kouřnaté úkazy, jako když se ve vodě rozpouští zrnka hypermanganu.

Končí pondělí a ulicí plují bílé košile. Rozšířené oči se třpytí v modré tmě. Nazítří I. květen - dnes, Noc Valpružina.

Nastává noc zázraků a čarodějných věcí. Z lesíku na ostrově, z říční dubiny, vylétl těžký rezatý netopýr a psí hlavou, co se živý mletým masem Pomalu zakroužil nad shlukem budov. Pak nabral výšku a odlétl směrem k jatům.

Po řece pluje malá, černá lyska. Vysí v proudu, v tom temném tahu pod klidnou hladinou.

Zavřel jsem okno a sedl si na židly. Setmělo se a na obloze se ro-
zsvítila hvězda Večernice. Stoupl jsem si k akvariu a díval se na zlaté

oči ryb. Na nebezpečnou tmavou rybku pod kamenem. Žárovka prosvěćela zelené listy vodních rostlin a bublinky vzduchu prýšťely z písku. V sešerelé kuchyni svítilo akvarium zeleným světlem a sršelo do místnosti svou ztichlou zlatavou hudbou, bublání a šumění vody. Bublíny jiskřily na hladině a já si léčil oči od dení výhně. Od šterku v ulicích. Od spu-
chřelých pneumatik.

Uvařil jsem si brambory s tvarohem a trošku přepálil máslo, aby to vonělo. Rádio hrálo jazz. Zvoní telefon. A ona mi říká - „Ahoj“, sype do sluchátka tisíc a jednu příhodu. A pak mlčí a někde v houštině milionu drátů je slyšet cizí hovor.

Říkám jí - „Vem baterku, vem světlo a vyběhni po schůdkách do toho skleněného pokoje, vyjdi na střechnu pod noční nebe. Rozumíš? A rozsviť tu elektrickou lampu a směrem, tím směrem na Pelc-Tyrolku, tím směrem na kopec, na Bulovku. Tam sviť a mávej tou žárovkou, tím světlem, a já ti odpovím. Nezapomeň, odbije deset a ty rozsviť to světlo a mávej. Zavěsil jsem a byl rád, že se neptala, Proč?“. Že jí taky uchopil ten nápad. Ta chvíle.

Vzal jsem si lampu na řepkový olej. Ajzlboňáckou lucerničku. Vyběhl jsem po schodech až nahoru, k půdě. A tam jsem rozsvítil žlutý plamínek, horkou dušičku. A pod trámy se spícími holuby, pod dráty od antén. Našel jsem vykýř a žebřík. Opřel jsem se do zrezivělého víka, až povolilo. Vysoukal se na střechnu, na tašky ještě vyhřáté sluncem. Sedl jsem si na komínkou lávku a noční město pulsovalo milionem světel.

Poprvé udeřil zvon a pak ještě devěťkrát. Stoupl jsem si a mávám lucernou. Okolo houstne vzduch. Fialové jiskry letí oblohou. Čarodějnice se plétají. Od stínadel se rozlil po obloze temný mrak, plný štětín, dusného tvaní a úpění. Spolu s ním, vylétlo k obloze hejno havranů s hlubokými očima a s krákáním plným střepů a zčernalé krve. Kdo ví odkud přinesl vítr hejna křišťálových alkoholických mušek a pach přezrálých melounů. Z blat a lužních lesů přilétají podivné druhy zvířat, jakési zrůdy, srostliny navzájem nepodobných druhů.

Z Vršovic pomalu přicházel člověk se srnkou vrostlou do obličeje. A už ji vidím. Jedna jiskřička bliká a míhá se v dálce mezi střechami. V houštinách antén a za ježatou hradbou komínů a hromosvodů. Blikáme si spolu pro štěstí. A je krásně. Neznajíc žádný smluvený signál, stejně si rozumíme. Čteme si v tom vzdáleném světle, čteme co každý chce, a co tam tedy vidí.

Vítr od Židovských pecí přihnál pach mokrého kouře a dětské oči plály za soumraku.

Dívám se na město skrz plamínek řepkového oleje. Z plamene vylézají salamandři. A odlétají. Z komína vyskočil ježatý rarach, zatřásl se, vyprá-

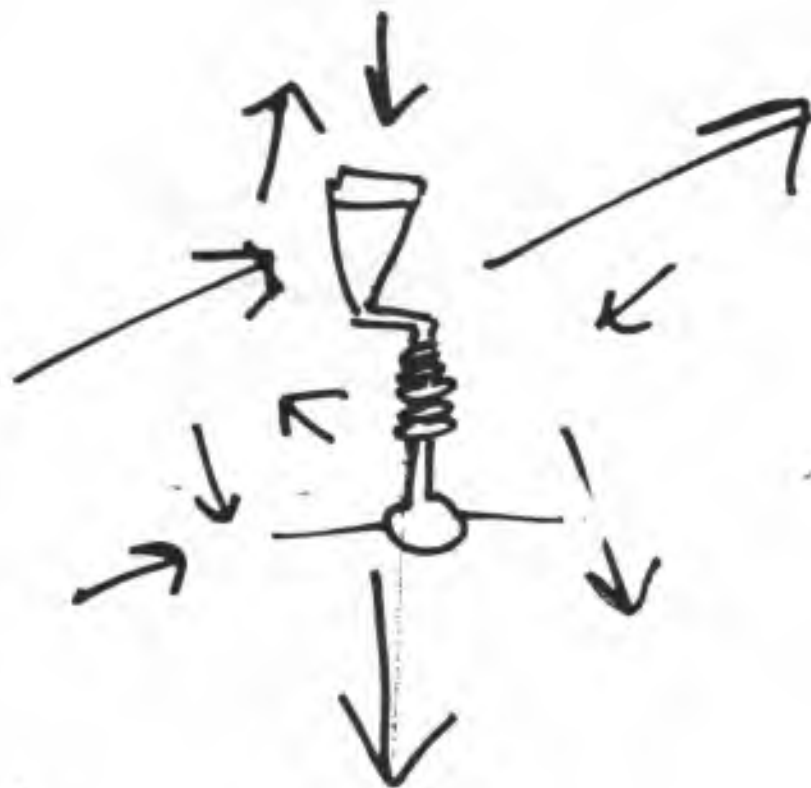
šil saze a v podobě tchoře se rozeběhl po hřebenu a skočil do tmy.

Zaklonil jsem hlavu, cizí síla mi vytrhla dech z úst a proměnila ho v řev. Spokojený, tichý křik... A najednou cítím, že se rozpouštím do noci. Barevné jazyky tmy mě taví a já se vznáším. Potichu praská skutečnost...

Pevně jsem se chytil zábradlí a dole zaštěkal pes. Ještě není můj čas. Sedl jsem si na dřevo a ve světle lucerny jsem uviděl a nahnátl na popraskané fošně kominické lávky. Spatřil jsem čísla vyřezaná do dřeva, 1959. Numero prašných a krvavých let.

A náhle zapraskaly schůdky, a z vykýře se vyklonila její usmívající se hlava s jiskřícíma očima. A říká - „.....Podívej, hořím.....Jsem tvoje lampa ?“

V případě nebezpečí
~~stiskněte~~ stlačte červenou
páčku ve směru šipky
a odstraňte poklop!

Bauch & Dolezal

~~Handwritten signature~~ 89

Rpt.

Telefon vyzvání.

-Prosím. Ospalý dívčí hlas.

-No čau, tady Honza.

-Jakej Honza ?

-Děláš, jak bys neznala žádnýho Honzu.

-Znám, ale...

-Tak vidíš... Co děláš ?

-No já teď...

-Máš to ?

-A co ?

-Tak fajn. Teď je půl desátý, ve dvanáct jsem u tebe. Čágo.

-Co ? Cože?... Haló !

Zavěšuji. Vycházím z budky a nasedám do auta.

To zas bude překvapení ! ????????

KRESLO

PRE 400

HOSTAŽ

Namí uvodu

Do toho, co ing. P. & K. a dr. R. svorně se doplňují zprasili cca 132 posledních almanachů, zatímco ing. P. a dr. R. optimisticky hledí vpřed s vírou ve famózní myšlenkovou hodnotu letošního pokračování, rozhodli jsme se my, ing. D. a s. B. všemožně znepříjemnit potenciálnímu čtenáři četbu.

Doležal&Bauch

vac
te
na

Poezie I

Ach ! Ta nádhera !

Pohlédni na ta krásná díla

 která pozvedají duši a umrtvují intelekt,
to je krása !

 Ach ! Ty pđtržené citáty v knihách
ta musea nabitá věděním !

Ta nádhera !

Ach ! Krásný ameniakátor zahajuje

 paralelní potlach sériových idiotů !

Vy kurvy, zasraný básníci, co z vás teče

 hnis metapsychična mudy a prdelovna !

Ach ! Ta nádhera !

Ať žijí zvraty a mraky

 krávoeská megalomanie rozpolcených mozků

 a odpudivých tváří !

Vytvořme absolutní víru v krásnost

 a rezbředlost a vybledlost

 ve všechne co se nedá definovat !

Směle kuzadu ke změti průměrnosti

 neprůhledných brýlí

 rožflákaných pretéz

 smetišť neferemnosti

 idiomů

 do louky a pod stůl a na pesleli

Ta nádhera ! Ach !

Ta povznášející nicota

 ten povzbudivý haus

bez nich ani slove Sláva !!!!

 Vyhumusit tu obhroubleu přiblblou

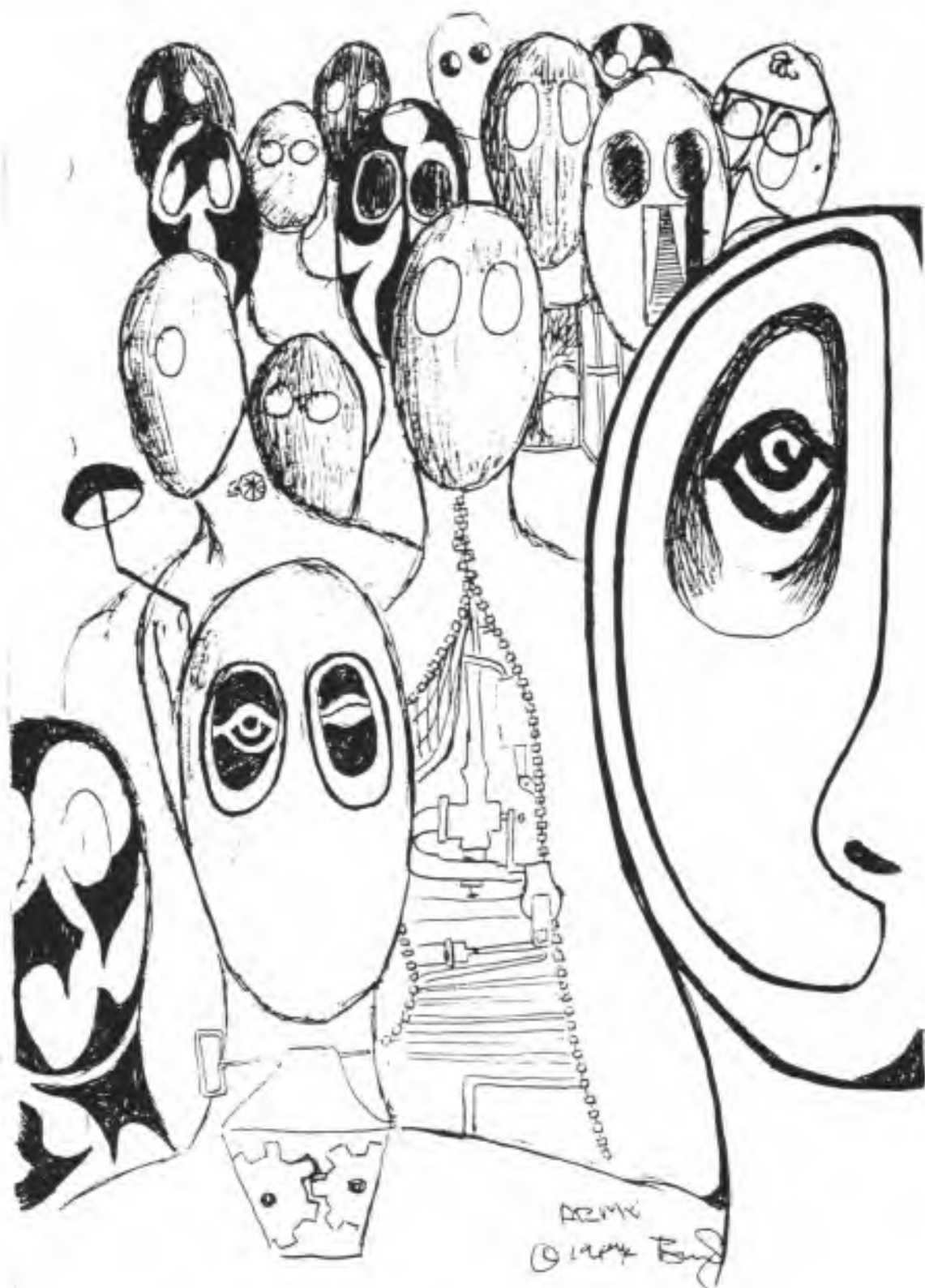
zmatenost ach ta nádhera !

Už to mele nádherně a krásné soustrejí

z něhož vyčuhujeblá milá ručička

 a rezbitou slánkou od přoxydu

tak to má být a stále se tečit, to je nádhera, vyč-
vachtat a vykrámovat a rezháhnat a vymageřit a všechno
te splácet a rezfrcat a mechat ustát a pak namlátit to
na všechny zdi, co jich je kolem !!! A pořádně !!!

Líbilo se mi v domě, kde mě měl každý rád. Všichni se jen mile usmívali a poptávali se na zdravíčko. Když jsem něco potřeboval, stačilo si to v duchu přát...

Sklenice od piva padaly z druhého patra na dlažbu a většinou se rozbíjely. Jen jednou ne. To přistála na placaté hlavě nějakého pána a s ní trochu se nerozbila. Jo, to byla tenkrát legrace ! Smál jsem se, smál, až se za břicho popadal !

Próza I

Zprávy IV

Jak vyhlásil R. Amundsen v nedělním interview, jdete-li stále za Polárkou, nemí jisté, dojdete-li až na severní pól, protože protijedoucí auto vás může Odšmariť (slov.) přímo na jih.

Zprávy V

Zajímavou příhodu zažila Kerzičanka Andrea de Repuchelli. Za bouřky jí vítr vytrhl z ruky deštník a vrazil jej plnou silou do jejího pravého ucha, tak, že z něho zůstala trocha pouze rukojeť a z levého ucha ozdobný hrot.

Plavčích 14 dnů takto chodila s deštníkem v hlavě a první bolest pocítila až tehdy, kdy jej chtěla otevřít.

Zpráva XIII

Letecké neštěstí.

Dnes v 13 00 na pravidelné lince New-York - Paris společnosti PANAM zjistili piloti nedostatek paliva. Technici na věži byli bezradní, ale nakonec se všechno dobře skončilo a po natankování mohlo letadlo konečně vzlétnout.

Poezie II

Sedím smutně na posteli

a má očím protěza se na mě smutně dívá
se sklenice od kečupu. Kečup já hrozně rád.

Má takovou smutnou vizáž.

Taky rád jím jablka. Mám totiž umělý chrup.

He, he ! ten je, co ?

Nasazuji si ucho . Co te slyším ?

Smutný šum přílivu. Vývěva zas vyvíjí horečnatou
smutek. Je mi s ní trochu smutno.

Odkládám ucho a nasazuji ruku.

Padne mi, že ?

Ale vypadá tak smutně. Škoda, když
já jsem tak veselý, he, he !

Palec na nose pomalu odchází pryč.

Ať mu žehná bůh !

Nebyl můj a bratr je negr.

Jsem tlustý, ale málo.

Teď již ležím smutně na posteli a chrup
na nočním stolek jím jablko.

Asi mu chutná,

poslušně mlaská a smrdí.

Někdy mě pokašle. He, he, ještě, že jsem tak veselý

Zahrada je zkosená. Je tam a stojí tam
poslušně

ani se nehne je zticha

jenom trochu vrčí jako sídliště
a občas vypustí bobek.

Krásáááa.

Ucho nevidí, protože nemá chrup.

Letadlo na obzoru v smutných tichých uličkách
mezi hladovými chuligány klesá opejeně do oka.

Je tak veselý, naposled.

Plivau do elektřiny ! Syč !

Mtrvř švrma klvižwer ghýá

říká můj veselý bratr.

Na ptáka plivau a zamíchám

he ekem.

Wtrubdj ktgwaxyd žrbřč řxhdogrep !

Préza III

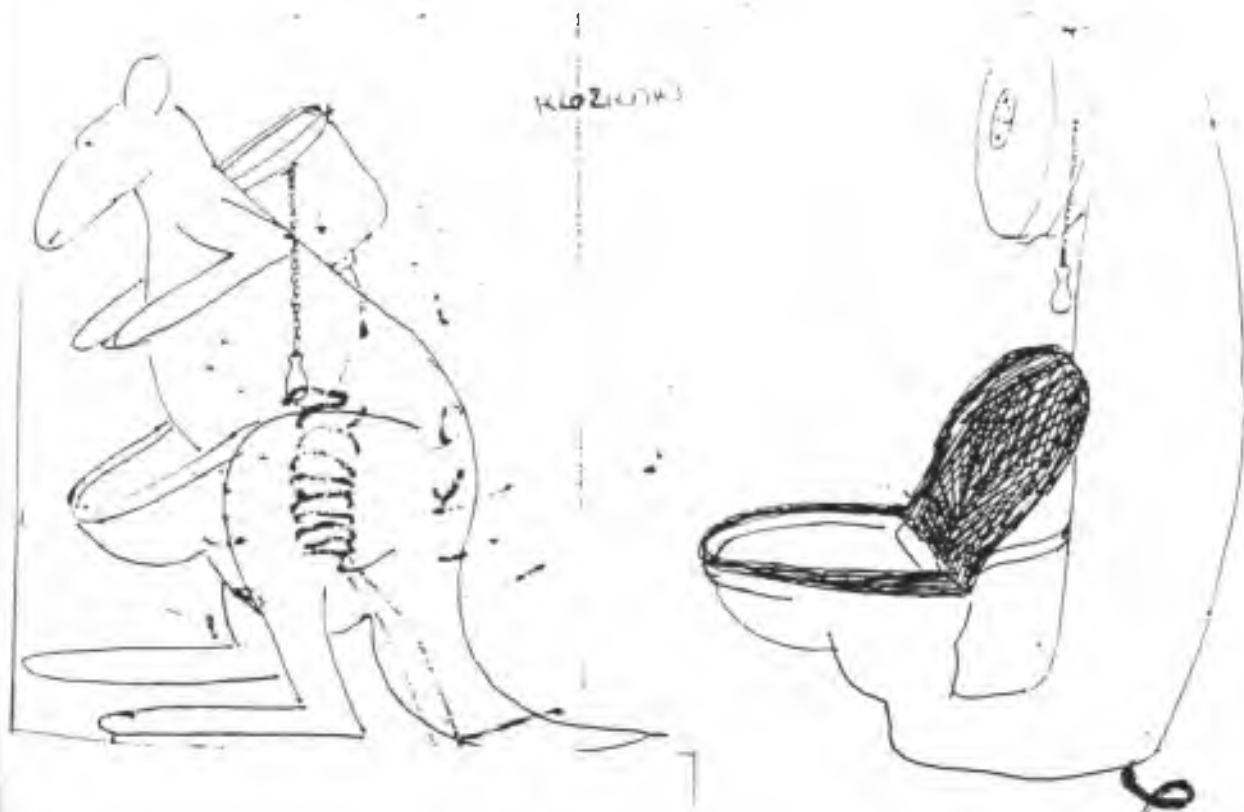
Obraz VI

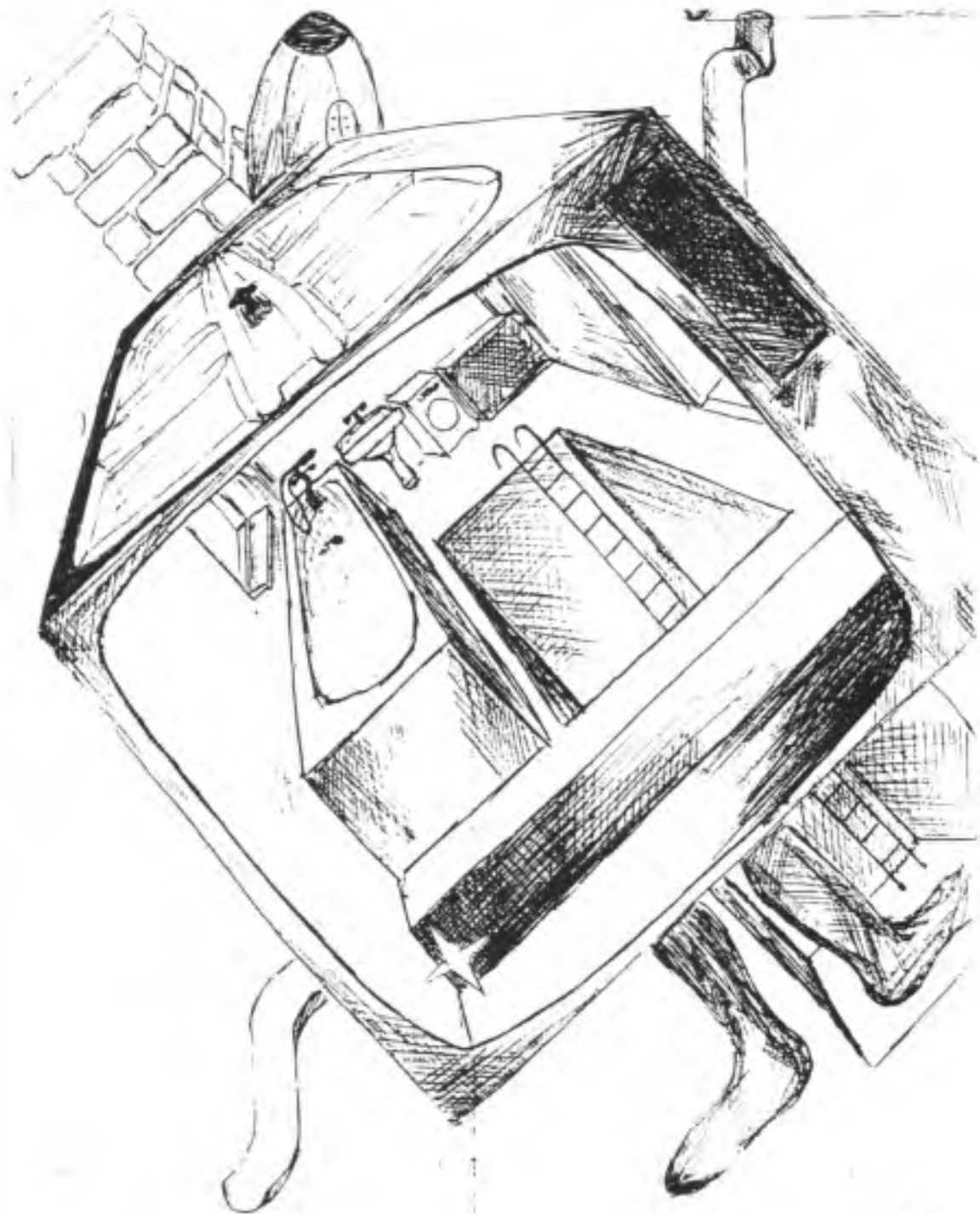
Milé děti, dnes vás naučíme hrát hru "Hovadské mikádo". Vysypte obsah zápalkové krabičky na zem a vyberte si z přitomných dobrovelmíka. V každé dětské společnosti se najde aspoň jedno hovado, které si o sobě myslí, že je super-hovado.

Požádejte potom spoluhráče, aby dobrovelmíka pevně chytili a obrátili hlavou dolů. Až te provedou, svažte mu nohy v členech a konec provazu upevněte na plafón (slev.), tak aby se ústy dotýkal země.

Vlastní hra spočívá v tom, že dobrovelmík musí rty sbírat ze země jednu zápalku za druhou, a to tak, aby se ty estataí nepohnuly. Pravda: samo o sobě bylo bylo příliš nemáročné a nezajímavé. Aby hra získala spád a napětí, estataí hráči pěstmi a kopanci rozheupávají dobrovelmíka a snaží se mu jeho úlohu všemožně znepříkdit.

Hra končí ve chvíli, kdy dobrovelmík zdvihne poslední zápalku. A tehdy, milé děti, začnou estataí hráči formou licitace od něho vymáhat výkupné, slibují mu, že ho po zaplacení pustí. Samozřejmě, je to jen žert a jen co dostanou výkupné, znova dobrovelmíka rozhoupají a pokud se tento neolúše (slev.slang.), nechají ho tak a získané peníze půjdou společně propít do nejbližší restaurace.

V televizi zrovna dávali vynikající seriál. Seděl jsem v křesle naší nové čalouněné soupravy, kterou jsem si po dlouhém shánění koupil letos za peníze z knížky a kterou mám teď známí závidí. Pil jsem grapefruitový džus, má takovou těžko definovatelnou hořkosladkou příchuť, cítil jsem se taky tak a to je dobře, to mám rád. Žena seděla vedle mě a oddaně mě hleděla po kadeřích. Telefon celý večer nezazvonil, ani domovní zvonek se nezval. Staupáče ve mě hořkosladko a celé mě zaplavovalo. Ach, kde v nenávratno se stratily ty dny, plné nádherných plně prožitých těžko definovatelných chvil štěstí ?? Kde jen jsem ???

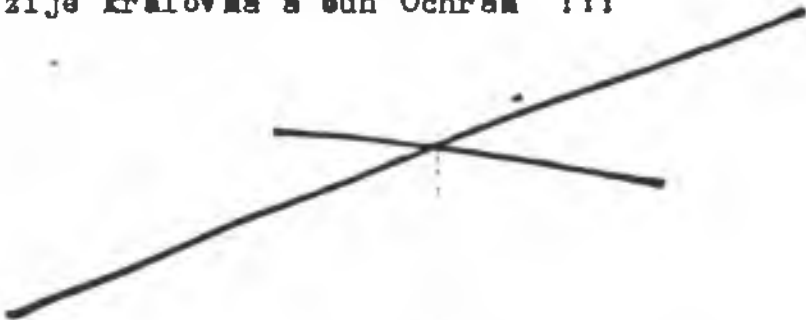
Poesie III

6l je žlutej mer jako
spalničky hadů v říji !
Už neprávě vyběhnem opejemi
na hlavu
jsi krásná jako splachovací konstanta.
Svěrák na nose ničí tvůj smrad
spáleného & prehnilého & mrtvého
& pďdajícího & dehydrovaného jako sirka !

Rádio už taky kouká jak pes
na araky a upíná traky na šle pstroje.
Perem od budíku koukám
si de ekasasasasas
a nic vůně buchet tiche,
zas tu leží, prase !

Obnošené penezky predám
Za. jako kaluž krve.
Hranatá belavá hlava a ptáci
do mě kloveu jako do sýra
a buší na dveře.
A opilí resou
a naftou z přílivu
od moře kde jsme slunili a nudili
opilí s LSD v uchu
ve flašce od keřalky...

Ať žije královna a bůh Ochraň !!!

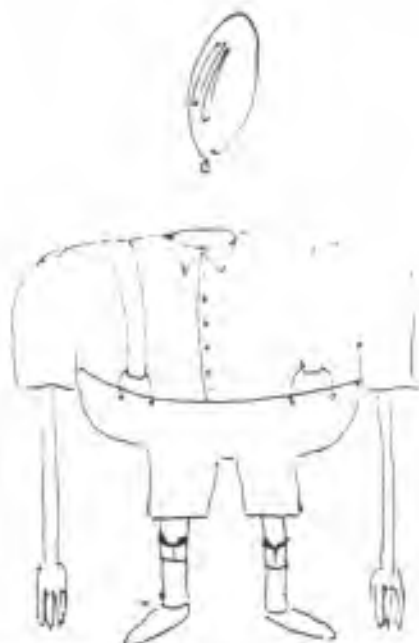
Préza IV

Zprávy III

Jak uvedly oficiální kruhy, v zemi vysoce stoupl prodej nábojů všech kalibrů. Způsobila to zpráva uveřejněná ve včerejších denících, vycházející ze závěrů šetření komise admirála Warena. Ve zprávě se říká, že pokud nemáte po ruce revolver, můžete docílit stejného účinku tak, že zatlučete kulku na patřičné místo kladivem. Navrhujeme při prodeji kladiv dávat léž zbrojní pasy !

Zprávy XII

Nejstarším mužem na světě je bulharský pastýř jménem Fraspulid Safetov. Je mu 218 roků. Svůj vysoký věk a mladistvou svěžest připisuje tomu, že od narození žije v sudu jogurtu. Dýchá přes slámku. Jeho největším snem je spatřit Eiffelovku.

Zprávy VII

Na včerejším koncertě zpívala Eulálie Pivoňková.
Proč ?

Poezie IV

Hypermangan má prokletě smutnou náladu.

Jsem z toho popravdě řečeno taky trochu smutný.
Ve smutném pleněru visí kozy a kozí se dokola
a stále a co víc, mé hausné drahé
dopisy převázané žlutou hauskou
mi vhánějí slzy do oken.
Ach ! Ta má smutná večerní nákladní rampy !
Zdálo by se, když mám pěkně vkusně zaří-
zený byt, že nebude smutný. Ale on je smutný.
Naštěstí je celý svět tak veselý !
Ať žije život ! BRAVO !

Válemir Chlebnikov plive zuby po rvačce
s Napoleonem, jelikož je to bezprece-
dentní idiot a nějaká historie je mu velná;

To já si dám větší pozor !
Ach ! Ty krásné smutné pocity !
Smutná bledezelelá limusina nasedá do růžové
limusiny a odlétá vzhůru
vatříc smutnému čverečkovanému highway-nebí !
Jak je báječný ten pokrok !
Jenže je mu trochu smutno, jenže má je fajn,
mě je tak skvěle, kurva, to bych blbl !

Krámy na krámovišti vyhlížejí též
poněkud smutně.

Snad je to tím, že je jim smutno.

Kde ví ?

V tom jim ovšem nepomohu, můj smutný zrak
a smutný sluch a smutný hmat a smutný strop
jim NEPOMOHU.
Mohl bych, ale nemohu.

Ještě štěstí, že jsem šťastný !

Ach ! Ta nádhera !

BRAVO !

Vážené dámy a pánevé !

Tato slova, která Největější Panna pronesla v lourdské jeskyni k mladičké Bernaděttě, se rozletěla do celého světa a přitahují do Lourdes stále početnější zástupy poutníků k zázračnému prameni.

Ale poutník se chce nejen napít ze zázračné studánky, ale chce si tento záblesk štěstí zopakovat a prodloužit.

Chtěje vyhověttužbám pobožných poutníků a vyjít jim co nejvíc v ústřety, rozhodli jsme se - zapudíme ehavné myšlenky na spekulaci a zisk - zřídíťi speciální továrnu na výrobu Lourdské vody v tabletkách.

K tomuto účelu používáme výlučně zázračnou vodu a cukr. Cukr jakožto element vědecký koncentruje vodu, kterou si potom poutníci mohou odnést pohodlně v malé bonboniéře ozdobené vkusnými obrázky.

Díky našemu výrobku budete moci nosit Lourdskou vodu neustále při sobě a užívat ji kdekoli a kdykoli se vám zachce.

Tabletka takto koncentrované Lourdské vody, rozpustěná v šálku čaje, nejenže neoslabí účinek léku předepsaného lékařem, ale dodá navíc věřícímu pacientovi též duchovní posilu.

Naš výrobek dostanete v dvojí úpravě : Kyselkové bonbény s mentolovou, citrónovou nebo anýzovou příchutí, avšak s omezenou trvanlivostí.

Bílé pastilky s těmitěž příchutěmi, které vůbec nepodléhají zkáze.

Pozor však na šetné falzifikáty !

A teď už přistupte blíže a okuszte zázračné tablety Lourdské vody !

Proza II

Small faces

Ty modrý tvářičky se na mě pořád pitvorně šklebí zpode dveří. Zahnat je rukou, to není tak snadný. Ani jeden z těch ksichtíků nepoznávám, ani jeden z nich mi nic nepřipomíná.

Slyším mouchu. Kombajny pod skříní ve forte.

To je idiotská noc. Všude slunce. Strašně se nudím. Ty tvářičky mi chtějí něco sdělit, ale nevím co, a po-
pravdě - vůbec mě to nezajímá. To je nuda. Nechci spát
a nechci bdít...Dobrý den, milý pane, jak se máme ?

Jó, díky, je mi fajn. Bezva !!!

I větve čuměj do pokoje.

Teď v zimě, už je nejvyšší čas, jsou obsypaný květy.

Naštěstí nevoněj.Hej, vy tam, vypněte slunce ! Já jsem
si nezaplátil - tím hůř. Slunce je v šedém oparu.

Ty obludky něco říkají. Neslyším je, ale i kdybych
je slyšel, nebudu jim rozumět. Tohle znám. Už za pár mi-
nut áneska bude zítra. Budu snídat acidofilní mlíko. Aci-
dofilní mlíko nenávidím. A taky čaj. Čaj zbožňuju.

Klovatinou dobře vytvarovaný sucho dobře usychá.

Zanraďte na ságo. A nebo radši ne. Ne, nebudu jmenovat,
ale "lavěta", protože už k...ně ty své klapačky. A šichní !
Teď !

Nervózní hroch opatrně našlapuje po pokoji.
Zavřely klapačky,ale začínám je slyšet.

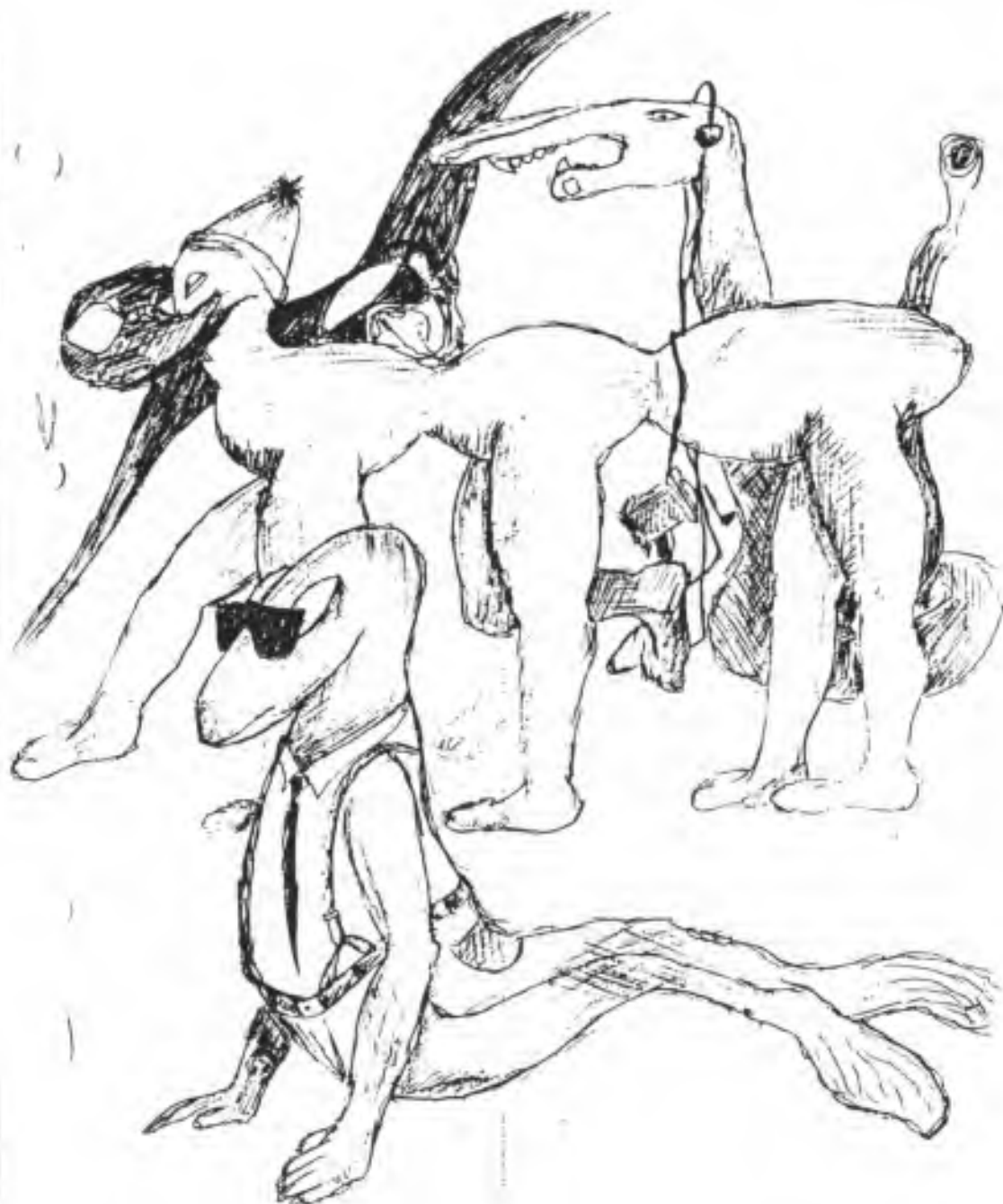
Stejně jim nerozáním, říkal jsem to.
Ta noc se táhne.

Hajzlové s dřevěným metrem promazávají
klouby. Skřípe to, nic neslyším přes hukot za-
vřených klapáček.

Bílý šachovnicový polštářekdekoli jinde než na po-
stelích. Nuda vymalovává strop. Taky bíle.

Půjdem snad raděj vedle. Vedle se nikdo
nedívá, tam nejsou prahy, tam nejsou ani dveře, hm, ale
je tu zase všechno...,ne, není to strach, je to nuda.

Ksichtíky, ty malinký modrý drzý smradlavý hnusný
ksichtíky. to je konec. Touch me, baby.

© 1981
Zm

Najednou se to všude hemžilo spoustou krásných zvířátek. Krtci a lasturevitymi krky obratně vplétali své pacičky do mězných ocelových soukolí a jejich manželky, kulmající si vousy, spekojeně pobrukovály. Slípky a pár bílých potkanů z mletého masa poskakovaly na vymezených místech k stání.

Dem se pomalu chýlil ke konci a já i můj přítel jsme byli na výsost spekojení.

Prozy bez čísla II

Love letter

Miláčku, všechno podstatné, co jsem ti chtěl už dávno napsat nebo říct, a nebylo toho málo, jsem už do posledního písmenka propil, prokouřil a profetoval ve všech možných hospodách, grillech, vinárnách, bistroch, bufetech, klubech, špinavých bytech etc., takže ti můžu jen sdělit, že je tu celkem slušné počasí, věci mají přirozený spád a za jak dlouho se zase uvidíme, nemám ponětí, protože jsem zcela ztratil pojem o čase. Ahoj, líbám tě.

Carefully with that axe, Eugen !

To je ale hezká sekyra ! Škoda, že už nemám nohu. Anebo mám ? Mám ! No jo, ale ta sekyra už je dávno pryč. Navíc se tu motá nějaký vepř. Vyhlíží jako špión a kouří petru. Kuš, prasáku !

Another thing you think

Spekulace. Spekulace z TV, spekulace z kokosové skořápky, které je hrozná zima, jelikož v životě nebyla dál než na Kokosových ostrovech. A teď tohle. Ale naproti naštěstí pobíhají schopní provazochodci, kteří na otřelí nože rádi i spí, ovšem já se mám za hrdinu proto, že tak nečiním.

Tulipány už jsou tak zblblý, že se samy trhají a skladují v ohrnutejch gumovejch holínkách a ještě se barvějí na šedohnědo. Všechno je stejně a já nemám čas. Nazdar.

Prozy bez čísla

Dear friends

Ano, pane, já jsem váš přítel, jestli o tom ještě nevíte. Uřežu vám uši a nos. A prsty na rukou.

Jsem tak rád, že konečně budeme mít na sebe čas. A bude nám průměrně, absolutně veleprůměrně.

Hleďme, tužka na zemi ! Seberu ji a pečlivě vám vydloubnu levé oko. Anebo pravé ? Nene, nebojte se, to je jen legrace. S mým tělem taková švanda není, mám hrozně nudnou krev.

Zkoušel jste někdy do sebe štourat vrtačkou ? Nena-
hraditelný pocit. Jenže tohle všechno mě už dávno omrzelo.
Ba i cirkulárka... Jo, jo. Ale vy jste můj přítel a se mnou
se určitě nudit nebudete. Tady mám kladivo. Perliček. Bude-
me si povídat...Co ? Proč ne ?...Člověče, koukejte se sna-
žit ! ... No co je ? Hej, kam běžíte ? ...Cink ! Bum !

A je to. To byl ale buran.

Looking

Spray, to je výborná věcička. Když se vám chce spát, stříknete si trochu barvy do očí. Aby se to nestalo, máme černé brýle. Taky výborná věcička. Černé brýle z mramoru, uprostřed parků, vrány jsou inspirovány, tančí foxtrot na vydupané trávě, ale hudbu není nikde slyšet. To proto, že kdejaký trouba, blboun, tu otravuje vzduch, poskakuje po jedné ruce a sahá si na obličej, jestli náhodou neztra-
til všechny ty knihy, co zapomněl vrátit, těsně předtím, než je nevrátil.

Cvak. Cvak. Jistě, jistě, horizonty jsou na ob-
zoru, modravé mlžné širé dálavy, takový hnus, jaký cítí kra-
jina sama k sobě, až si lidé odplivují a ze starých novin
lítají cákance veršů. Beze slov.

Bn
Bon
Al

Υπάρχστε μου οči.
Co oči nevídí, srdce nebolí.

Bratislava, Brno, Praha
Bouch & Doležal 89
All rights free

Útek

řizný, št
letých
zny děti

ličká, po
vě tím
oko otáčí
vyslovit

Nazítří.
Neměl rád
kdykoli,
potřeba
novala zu
Omrzelo
poslušnos
Otočil se
byla jen
odhaloval

Byl
že Dagmar
ně součes
karon. Ryc

Dalšího
mu to jít
viděl zbl
se viděl
Bylo to p

Řízný, čtvercovitý dvůr uprostřed domů zbudovaných v dvouletých cyklech. Ocelová klepadla koberec byla ověšena hrozný dětí-zahádky se podkoleními jankami a vítr je kyváce.

Skrýval se za modrým, broučnatým vozem. Vůz měl maličká, ponorkovitá okna, ale snad nejmenší bylo zadní. A právě tím malým tyrkysovým okénkem zahlédl pátravé šedomodré oko otčímovo. Otčím několikrát maně potáhl koutky, snažil se vyslovit jméno nezdarovo...

Nazítří...

Neměl rád zavalitého růžolícího Wěslava, který dovedl usnout kdykoli, i uprostřed horkého letního dne. Stačil jen pokyn, potřeba se dostavila posléze. Obligátní bublina u nosu zhmotnovala zupěckou snaživost.

Omrzelo ho pozorovat ten kalný a přeci lasturovitý symbol poslušnosti. Pouštěl pírko proti zářijovému nebi.

Otočil se k druhému sounocležníku. Tím byla Dagmar. Snad to byla jen zvědavost, možné oboustranná důvěra: vzájemně si odhalovali pokrývky ze srsti mongolských velbloudů.

Bylo to vůbec poprvé. Posunčinou se shodli na tom, že Dagmar něco chybí. Soucitně spiklenecky jí vtisknul do dlaně součástku ze stavebnice. Malý, bakelitový, perforovaný markon. Rychle pochopila.

Dalšího jitra utekli z područí nájemných pěstounů. Po letech mu to jitra připadalo důležitější než cokoli jiného. Po letech viděl zblízka plet jedné, jedné Papuánky, barvy bílé kávy. Sám se viděl z ostrého šedožlutého profilu.

Bylo to po dvaceti letech. Obraz se jmenuje "Útěk".

Tichomír a Želmíra

(krátký literární útvar - drasticko-humoristický)

Želmíra přijde ke dveřím, nedočkavě zazvoní. Tichomír čeká nahatý s nastartovanou motorovou pilou. Želmíra vkročí dovnitř a přes neobvyklou situaci mu počne líbat zmenšolého špinďíru dole pod břichem. Tichomír nereagující na její počínání začíná plynule řezat Želmíře pravou nohu nad kolenem. Želmíra toto konání neočekávala, stává se méně sebejistou, spíše myslela na typicky ženský raďovánky. Práce s amputací je střelbitě dokončena. Tichomír si na znamení dokončení činnosti vkládá květinu do ucha. Co se stalo se Želmírou? Bolestí ji praskla lobka ve švech. Mozek se vyklubal ven. Tichomír svého cíle dosáhl. Prodá mozek do místního muzea. Znalci jej vysoko ocení. Želmíra měla IQ 140.

Tomík - Praha 26.1.1964

Strašnický

Dřevo (psychedelická pohádka)

Karel ráno vstane, vezme dřevěnou desku a rozbije si jí o hlavu. To proto, že dřevo nemá rád, moc mu nechutná. Když byl malý jedl radši zvířátka. Rodiče jak ho nutili k jídlu, tak mu říkali: "Dřevo se jíst musí, je sdravé a výživné a pro mladý organismus zcela nezbytné".

Neměl dřevo rád ani s mákem natož s fikem. Červotoč byl jeho druhý nejoblíbenější kamarád a miloval chvíle, kdy si s ním mohl zahrát kuličky. O prázdninách v létě u dědy vařival jeho otec dřevo pěkně do měkka, aby se dalo jíst příborem. Tuto práci sabotoval a záměrně málo topil v kamnech, aby dřevo vydrželo co nejdéle tvrdé. Život to byl nesnadný, s dřevem i bez něj. Tak si jeho gesto s deskou vysvětlují symbolicky a vždyť používal po obědi párátko.

Tomík - Praha 20.11.1963

* Strašnický

arto-
nu
ra
míra
ický
na
rou?
to
elmaíra

D a v í d V l č e k

R o b e r t K u b á n e k

roto,že
diče
výživné

objbli-
o práz-
salo
by dřevo
Tak si
brátka.

- P O V Í D K Y -

čtětē

ALMANACH LEŽ

DOKUD JE ČAS

KONFUSNÍ PŘÍBĚH PLAVCE /dv/

MYKODRAMA /dv/

ÚŘEDNÍ HODINY /rk/

Z MÉHO ŽIVOTA - II /dv/

KDYŽ JE VOLNO /rk/

Z MÉHO ŽIVOTA - IV /dv/

KONFUSNÍ PŘÍBĚH PLAVCE

Prokřehlý a vyčerpaný se potácel mléčně zakalenou studenou tmou. Potom odevzdaně vklouzl do vody.

Kupodivu příjemně hřála. Zajíkl se nenadálým štěstím. Plaval dlouhými klidnými tempy a celým povrchem těla vychutnával to teplo.

Ale už po několika metrech poznal, že se mýlil. To jenom oproti mrazivému vzduchu na břehu se voda zdála teplá; ve skutečnosti byla ledová. Cítil, jak mu tuhnou svaly a plíce přestávají dýchat. V panice vylezl na břeh.

Byl překvapen, když zjistil, že vzduch je teď teplejší než voda. Trochu povzbuzen usedl na velký balvan.

Po chvíli se však roztřásl a cvakal zuby v silných záchvatech zimnice. I když tepleji než ve vodě, bylo na břehu přece jen velmi chladno.

Znovu začal propadat zoufalství, když vtom si všiml, že nad vodou se vznáší lehký opar. Musí být tedy teplejší než vzduch, blesklo mu hlavou. Rozběhl se a skočil.

A skutečně, voda byla nádherně teplá. Slastně se protahoval a rozhýbával ztuhlé klouby.

Náhle pocítil velkou únavu. Chtěl vylázt na břeh a trachu se prospat na velkém plochem kameni.

Šotva se však nohou dotkl pobřeží, spálil se. Kamení bylo žhavé a vzduch nad ním se chvěl jako v největším poledním žáru. Ale jedinou stopou po slunci byl bleďý šedivý pruh daleko na obzoru.

Vyděšen vběhl zpátky do vody. Zahalil ho hustý mrak páry a veliké hrozny bublin tryskajících ode dna na hladinu jím zmítaly ze strany na stranu. Skrz těžký závoj nesmírné bolesti se v jeho mozku náhle prodrál do popředí zvláštní pocit měknutí a zvláknění.

Zběsilými rázy plaval ke břehu. Bolest slábla. Pak konečně vylezl z vody a jeho bezmasé kosti zachrastily v písku.

MYKODRAMA

Se sousedovic dětmi, chlapcem a děvčetem, oběma o něco mladšími než on, si sice hrával, ale to jsou už čtyři roky. Byl zvědav, zda ho ještě poznají.

Potkal je u lávky. Poznaly ho. Měly na spěch a tak mu jen v rychlosti nabídly, aby s nimi příštího dne šel na houby. Slíbil.

Nazítří ráno na něj čekaly před domem. Rozpačitě pozdravily a nenápadně ho okukovaly.

Cítil se nesvůj, nevěděl o čem s nimi vlastně hovořit a rozčilovalo ho to prohlížení. Mlčky došli k lesu.

Ale tady, v místech kde si všichni tři kdysi hrávali, z něho najednou spadl ten počáteční ostych.

"Tak jak se tady pořád máte?" zeptal se.

Děti se na sebe nejistě uculily, pak vytáhly nožíky - rybičky a začaly ho bodat do břicha a do krku.

Ani ne za deset minut bylo po všem. Pak mu ještě pracně uřízly hlavu. Rukama až po lokty potřísněnými zasychající krví ji chlapec uchopil za uši a zvedl do výšky. Chvilí se tak na ni zamyšleně dívaly.

Pak děvče vykřiklo: "Přechavka rekordní velikosti!"

A stály se a smály.

ÚŘEDNÍ HODINY

Byl trochu nervózní. Nejistým krokem přecházel rušnou ulicí, v ruce žmoulal kartičku tuhého papíru - předvolání. Co chvíli si ji znovu prohlížel, snad ještě si slabikoval striktní příkaz: Dostavte se tehdy a tehdy, v úředních hodinách, do místnosti č. 37. Projednávat se bude otázka Vašeho pracovního zařazení. Razítko, datum, podpis nečitelný.

Vůbec těm slovům nerozuměl. Pokrčil tedy pouze slabě rameny a vydal se vzhůru prašnou letní dlažbou.

Několik minut nerozhodně postával před nevzhlednou budovou Úřadu, pak se odhodlal a vstoupil. Trvalo dlouho, než se zorientoval ve zmatené spleti chodeb, ale nakonec stanul přede dveřmi, jejichž číslo odpovídalo údají na kartičce.

Odkašlal si, přihladil vlasy a nesměle zaklepal na ty dveře. Z místnosti mu odpovědělo pouze ticho. Chvilí ještě čekal, pak znovu zaklepal a vzal za kliku.

Průhledem mezi veřejemi spatřil na okamžik mladou, pihovatou dívku, sedící za rozlehlým psacím stolem. Se zaujetím se dívala na svoje čerstvě nalakované nehty. Když si uvědomila jeho pohled, zamračila se a gestem ruky, doprovázeným nesrozumitelným zvoláním, mu naznačila, aby zase zavřel. Bez váhání ji uposlechl.

Posadil se na nepohodlnou židli v chodbě a se zájmem pročetl vyvěšené oběžníky. Po dlouhém čekání zaslechl z nitra místnosti příkré - "Vstupte!" ... Zvedl se tedy a vstoupil.

Dívka za psacím stolem se stále ještě mračila. Nehty na rukou však měla již suché, neboť se právě probírala nějakými papíry. Aniž by od nich zvedla oči, pokynula mu, aby šel blíž. Přistoupil ke kraji stolu. Dívka na okamžik vzhledla.

Pootevřel ústa, aby jí mohl vysvětlit svou situaci, ale nechal je promluvit. Rázně mu vytrhla z ruky ten kus papíru, který ještě stále mačkal v dlaních. Zachmuřena přelétla pohledem jeho text a zamračila se ještě více. Zdálo se, že je jí vše jasné. Naprázdno polkl.

"Tak vy tedy nepracujete?" otrásl náhle místností její hlas. Bezmocně rozhodil ruce a znovu otevřel ústa.

"Takže vy nepracujete... a co byste chtěl od nás?!"

Nevěděl co říci, pouze se nejistě usmál.

"A ještě vám to připadá směšné, ano? Myslíte si nejspíš, že jsme tu pro legraci!!!"

Nezmohl se na odpověď. Dívka se chvíli dívala na jeho rozpačitou zpocenou tvář a bez varování vypálila další otázku.

"Když tedy nepracujete a je vám tak veselo, řekněte mi aspoň, co děláte, když máte tolik volna... Jestli to tedy není tajemství." dodala výsměšně.

Poctivě se snažil vyslovit souvislou větu: "No, co bych... Tak, normálně... Co třeba děláte vy, když máte volno?" zeptal se s nadějí, že ho pochopí.

Dívčina tvář zčervenala zlostí: "Já pracuju, milej pane, já pracuju!" křičela skoro. "Narozdíl od vás já pracuju kolikrát až do noci!!!"

Mlčky ji pozoroval, rozhňovala se stále více. Naslouchal jí pozorně, takže, když po dvaceti minutách opouštěl její kancelář, nepochyboval už vůbec o ničem.

Seděl ve výčepu. Venku začínala zvolna noc, on však stále přemýšlel o svém odpoledním zážitku. Byl velmi klidný.

Najednou se mu zazdalo, že v davu sedících a stojících hostů zahlédl známou tvář. Pozorně svraští obočí... Ano, nemýlil se - je to ona. Úřednice z čísla 37. Nebyl by ji snad ani poznal. Ještě před několika hodinami nevýrazný pihovatý obličej byl teď pokryt silnou vrstvou líčidla... nápadně podmalované oči... křiklavé rty... Nemohl uvěřit.

Snažil se prohlédnout si ji zblízka, prodíral se přeplněnou místností, ale stačil pouze zahlédnout její záda. Zavěšena do dvou mužů tmavé pleti právě opouštěla lokál. A jenom mimoděk zaslechl hučivý povzdech výčepního: "Jesli mi sem ta negerská štětka eště jednou přídě, tak..."

Z MĚHO ŽIVOTA - II

Už od rána jsem měl takový divný pocit. Jako by se mělo něco stát, nějaké neštěstí. Ten pocit ve mně hlodal stále: když jsem se holil, když jsem snídal, když jsem za sebou zavíral dveře od bytu.

Nejsilněji se ozval, když jsem přecházel ulici před domem. Trochu vyděšeně jsem se rozhlédl, ale už bylo pozdě; přijíždějící tramvaj mě právě srážela svým hákem k zemi.

Ležel jsem mezi kolejnicemi a pozoroval rychle se blížící kola. Pak mi jakýsi agregát, čnicí ze zabláceného spodku vozu těsně nad povrch dlažby, obrovskou silou rozmačkal hlavu. Viděl jsem krev a kusy svého vlastního mozku, jak se rozstříkují na všechny strany a vytvářejí na zemi i na podvozku morbidní ornamenty.

Tramvaj zastavila. Bylo slyšet ječící hlasy a množství kroků spěchajících směrem ke mně. Lidé se dívali pod vůz, omdlávali a zvraceli. Opravdu, musel na mě být příšerný pohled.

Teprve teď mi to vlastně všechno došlo. Strašně jsem se lekl. Ne, ne, nechtěl jsem tu tak ležet. Pod tramvají a být rozmačkaný na kaši. Vždyt jsem byl ještě docela mladý, měl jsem tolik plánů. Vzduška se ve mně palčivá vlna zklamání.

Náhle mi však svítlá jiskřička naděje. Uvědomil jsem si, že necítím žádnou bolest. To je divné, vypadá to tak hrozně, a vůbec to nebolí, říkal jsem si. Třeba jsem to ani nebyl já, komu se to stalo, přesvědčoval jsem sám sebe, třeba jsem to nebyl já, vždyt mě nic nebolí, takový úraz, to by přece muselo bolet.

A pak ve mně uzrálo pevné rozhodnutí: nebyl jsem to já, komu se stala tedy ta příšernost. Vylezl jsem zpod tramvaje, odhodil jsem šálu a kabát, potřásněný odporným rosolem krve, rozdrcených lebečních kostí a cárů kůže a mozku, pak jsem se nenápadně protlačil zástupem zvědavců a spěchal pryč.

KDYŽ JE VOLNO

Tak...spokojeně zavírám knížku a převracím se z boku na záda. Pak pomalu nadzvedávám hlavu a vyhlížím z okna. Ospale sleduji lenivá červencová oblaka, která se nerozhodně protloukají žářem odpolední oblohy. Po chvílce zvedám hlavu ještě kousek výš. V mém zorném poli se teď ocitá šedivá liduprázdná ulice, lemovaná zaprášenými karoseriemi parkujících automobilů... Hlava mi nezadržitelně klesá zpět do polštáře. Najednou je mi skoro do pláče. Shazuji tedy propocenou peřinu a překotně vstávám.

Udiveně se rozhlížím po svém velkém, sluncem zalitém pokoji a mám pocit, že jsem se ocitl v temné vězeňské kobce. Stěny, ještě před chvílí hýřící jasnými barvami obrazů, najednou potemněly. Navíc se, jako na povel, přiblížily ke mně tak, že se sotva mohu hnout. Také strop, který byl před několika okamžiky takřka v nedohlednu, hrozí nyní rozmačkat moji vzpřímenou postavu celou svou tíží... Z šedé, betonové masy knihovny slyšitelně odkapává voda... Vyděšeně napřahuji ruce a rozbíhám se proti stěnám žaláře...

Náraz hlavou do skříně mne vrací zpět ke skutečnosti. Ulehčeně si sedám na koberec a snažím se zatlačit si bouli na čele. Mám už úplně jasno: Příliš dlouho jsem byl v tomhle prázdném bytě. Příliš dlouho jsem byl v tomhle nádherném létě sám. Musím teď vstát, zavolat někomu a vypravit se někam...kamkoli... Někam mezi lidmi...do společnosti... Je to užasně prosté.

S báječným pocitem vstávám z podlahy. Pár vteřin bezmyšlenkovitě listuji svým telefonním seznamem a pak s úsměvem vytáčím první číslo. Několik dlouhých minut nechávám aparát marně vyzvánět. Poněkud rozmrzele zamáčknu vidlici a okamžitě to zkouším znovu. Výsledek je stejný. Postupně, stále nervózněji, vyčerpám všechny své četné přátele a známé, jejichž telefony mám k dispozici. Nikde nikdo.

Neovladatelně se začínám třást, pot mi tryská ze všech pó-

na zá-
le
otlou-
tě kou-
ná
mobi-
ednou
ře-

pokoji
těny,
ou
ak,
lika

masy
ruce

uli
orbie
m
někam
užas-

zmyšlen-
m vytá-
t marně
ě to
vůzněji,
lefony

lech pó-

rů. Bezradně odkládám sluchátko a vlhkými prsty si zapaluji cigaretu. Nutím se do klidu... Vždyť se nic neděje... Počkej - a to by v tom byl čert, abys někoho nezastihl, přesvědčuji sám sebe. Teď se jen nějak zabavit, překlenout tu hluchou chvíli, a všechno bude zase v pořádku...

Zhasínám tedy nedokouřenou cigaretu a nejistě mířím do koupelny. Ledovou vodou si dlouze oplachuji obličej, žíznivě polykám osvěžující proud. Pohledem přitom zavadím o vanu. To je ono. Vykoupu se!

Usedám na okraj vany a oběma rukama roztáčím kohoutky. Jsem teď o poznání klidnější a zamyšleně sleduji stoupající hladinu. Rachot vody je ohlušující.

Náhle však, za tím monotónním hučením, zaslechnu cizí, rušivý zvuk. Zastavuji řvoucí proud a napjatě poslouchám. Nic se neděje; nejspíš se mi jen něco zdálo. Už, už chci pustit znovu tu uklidňující kulisu, když se to ozve znovu... To snad není možné... Nevěřičně nakláním hlavu za tím zvukem... Zvoní telefon!

Nadšeně vybíhám z koupelny, dívže si na prahu pokoje nesrazím vaz. Skokem jsem u přístroje a rozčileně zvedám sluchátko.

"Haló... haló... Kdo je tam?" radostí mi přeskakuje hlas. Na druhém konci drátu je chvíli ticho.

"To ses ty?" ozve se nejistě.

"Jasně že já! Kdo jinej!" odpovídám co nejpřirozeněji. Zase je ticho.

"Hmm...tady je ...tady...je Lenka...Ahoj...Není ti něco? Máš nákej divnej hlas..." znovu umlká.

"Ježíši, nazdar Lenko!... Jak se pořád máš?" přihloupě civím do sluchátka. Začínám se opět potit, sotva se držím na nohou.

"No, díky, de to." slyším její, teď už veselý, hlas. "Zrovna před chvílí sem se vrátila...jak sem ti psala... vod toho moře, víš..." Najednou se mi doslova obrací žaludek. Mám co

dělat, abych se udržel. Násilím polykám. Před očima mám úplně černo. Musím si sednout.

Ve sluchátku to zatím šumí stále veseleji.

"... a tak sem si říkala, jestli bys třeba nešel někam na dvojku, nebo tak..."

Nejsem schopen vypravit ze sebe jediné slovo.

"Tak haló... Seš tam?" netrpělivě tuká na sluchátko.

Hučí mi v hlavě. V ústech mám úplně sucho.

"Jo... Sem tady..." zachraptím s námahou.

"Takže co teda...? Pudem někam?" skřípe její hlas.

Pomalu, strašně pomalu sbírám sílu na odpověď. Celá místnost se mezitím otočí, i se mnou, několikrát vzhůru nohama a kolem svého středu. Ležím teď na zemi.

"Ty... Promiň...ale já... Mám nákou práci...víš..." dostanu ze sebe nakonec.

"Jakou práci, prosimtě?!... Jakou můžeš mít teďka zrovna práci?" Zvuk jejího hlasu je nesnesitelný.

"Cože!!?" řvu, a náramně se mi tím ulevuje. "Proč bych nemoh mít práci????!! Co ty sakra můžeš vědět vo mý práci! Co ty můžeš bergot vůbec vědět?! Buď tak laskavá a di do hajzlu!!!" Na jednou jsem naprosto klidný. Zavěšuji a takřka šťastně se vracím do koupelny. Rukou pozorně zkouším teplotu vody.

Je skvělá.

/1985/

Z MÉHO ŽIVOTA - IV

Jeden z těch teskných podvečerů, sedíš v křesle u svého okna vysoko nad městem, jehož ruch sem doléhá jen vzdáleně a slabě, a pozoruješ slunce, které tak opojně hřeje do tváře, jak se pomalu sklání k zubaté čáře domů na obzoru, zbarvující oblohu červeně a zlatě jako plášt kardinálův.

A už se stíny vkrádají do všech koutů pokoje a vyhánějí odtud tvé vzpomínky; je jich najednou tolik, že naplní tvé srdce až po okraj vším tím smutným a podivným pocitem čehosi minulého, mrtvého a ztraceného, a ty máš chuť vyběhnout do toho města tam dole, bloudit jeho ulicemi s pohledem upřeným do zapadajícího slunce, vdechovat vůni prachu a rozkvétajících keřů a naslouchat zvukům večera, hudbě, která se nese z otevřených oken, šumění větru v korunách stromů, svým vlastním krokům na dlažbě, která je ještě teplá.

A opravdu vstaneš a chceš jít, ale sotva se pohneš, všechny ty barvy a zvuky zmizí v jediném okamžiku a ty zůstaneš stát, přistřižen na půli cesty ke dveřím, uprostřed místnosti, v které se kvapem stmívá.

- - - - -

Zatímco já se, na půli cesty mezi šílenstvím a nudou, obrátím a běžím k oknu, vyhoupnu se na parapet a křičím dolů do šedivé ulice co mi síly stačí: "Jsem šťastný! Šťastný, ryzí, krásný!"

A chodci ke mně zvedají své ustrašené tváře, chvíli je ticho jako v kostele, až konečně jeden z nich na mě naléhavým, otcovským hlasem volá: "Člověče, neblázni, už ať jsi dole z toho okna!"

A já ... jsem zasažen ... ta hloubka.... lidské porozumění ... slzy mi vhrknou do očí ...

"Slyšíš, už ať jsi dole!" ozývá se pode mnou znovu.

"Ano... ano ... hned," zašeptám dychtivě a skočím.

SPORTOVNÍ FOTOREPORTÁŽ p. MALEČKA - s názvem SPORTOVCI

- op. 1 - Kajakář
op. 2 - Cyklista
op. 3 - Skupina cyklistů, člověk a pes

